



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2211	Τῶν ἁγίων Ἑπτὰ Μακκαβαίων Πέμπτη 1 Αὐγούστου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἀκούγεται φωνή· Μείνετε πιστοί!

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, τώρα τὸ καλοκαίρι βγῆτε τὴ νύχτα σὲ μέρος ἐξοχικὸ καὶ σηκώσετε τὰ μάτια στὸν οὐρανό, θὰ δῆτε ἓνα θέμα θαυμάσιο· τὰ ἀναρίθμητα **ἄστρα!** Φωνάζουν, ὅτι **ὑπάρχει Δημιουργός.** «Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα» (Ψαλμ. 18,2).

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸν φυσικὸ οὐρανὸ ὑπάρχει καὶ ὁ **πνευματικὸς οὐρανός, ἡ Ἐκκλησία** μας. Ὁ οὐρανὸς ἔχει ἥλιο, ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἄδυτο ἥλιο τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· ὁ οὐρανὸς ἔχει φεγγάρι, ἡ Ἐκκλησία ἔχει πανσέληνο τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο· ὁ οὐρανὸς ἔχει ἄστρα, ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει τὰ δικά της ἄστρα, ποὺ εἶνε **οἱ ἅγιοι** (ἀπόστολοι, μάρτυρες, προφῆτες, ἀσκηταί, ὁμολογηταί, διδάσκαλοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας). Κι ὅπως στὸν οὐρανὸ ὑπάρχουν σύνολα ἄστρων ποὺ σχηματίζουν **ἀστερισμούς,** ἔτσι καὶ στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχουν ἅγιοι ποὺ ἔζησαν μαζί, μαρτύρησαν τὴν ἴδια μέρα, καὶ ἀποτελοῦν τρόπον τινὰ ἀστερισμούς στὸν πνευματικὸ οὐρανὸ τῆς.

Σήμερα λοιπὸν στὸν οὐρανὸ τῆς Ἐκκλησίας μας ἀνέτειλε **ἓνας ἀστερισμὸς** ἀπὸ 9 ἄστρα, ποὺ ἔλαμψαν λάμπουν καὶ θὰ λάμπουν. Εἶνε οἱ ἅγιοι ποὺ ἐορτάζουμε· μιὰ γυναίκα ἡ **Σολομονή,** ἓνας διδάσκαλος καὶ ἱερεὺς ὁ **Ἐλεάζαρος,** καὶ 7 ἀγόρια ἀδέρφια **οἱ Μακκαβαῖοι παῖδες,** ποὺ μαρτύρησαν ὅλοι μαζί. Αὐτοὺς προβάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία (βλ. Δ' Μακ. κεφ. 5ο-12ο).

Οἱ ἑννέα αὐτοὶ ἅγιοι ἔζησαν, ἀγαπητοί μου, στὴν Ἰουδαία πρὸ Χριστοῦ, τὸν δεύτερο αἰῶνα, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἓνας ἄγριος βασιλιάς, ὁ **Ἀντίοχος (175-164 π.Χ.),** διάδοχος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου δυστυχῶς, μένεα πνέων κατὰ τῶν Ἑβραίων, ἐξεστράτευσε ἐναντίον τους. Ἔβαλε φωτιά καὶ πυρπόλησε δάση, γκρέμισε σπίτια, κατέστρεψε πόλεις καὶ χωριά, ἔσφαξε 80.000 ἀνθρώπους. Κυρίευσε τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ μέσα στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντος ἔστησε

βωμὸ εἰδωλολατρικὸ, θυσίαζε χοιρινὰ εἰδωλόθουτα καὶ ἀνάγκαζε τοὺς Ἑβραίους νὰ φᾶνε ἀπ' αὐτά, πρᾶγμα ποὺ ἀπηγόρευε ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ (βλ. Levit. 11,7-8). Μπροστὰ στὴ βία τοῦ Ἀντιόχου πολλοὶ ὑπέκυψαν, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ἑννέα ἀντιστάθηκαν· οὔτε γεύθηκαν, οὔτε θυσίασαν.

Ὁ Ἀντίοχος κάλεσε πρῶτο τὸν **Ἐλεάζαρο** ἡλικίας 90 ἐτῶν, μὲ ἄσπρα μαλλιά, καὶ τὸν διέταξε νὰ φάη ἀπὸ τὰ κρέατα. –Ποτέ! ἀρνήθηκε αὐτός. –Γέροντα, πειθάρχησε! δὲν θ' ἀντέξῃς στὰ βάσανα. –Ὅχι· τώρα, ποὺ λίγος χρόνος μοῦ ἀπέμεινε νὰ ζήσω, τώρα ν' ἀφήσω τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ νὰ ὑποκύψω σὲ εἰδωλα; Δὲν ὑποχώρησε. Τοῦ ἔδεσαν τὰ χέρια πίσω, τὸν ἔδειραν μὲ βούνευρα, καὶ τέλος τὸν ἄρπαξαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ φωτιά. Λίγο προτοῦ νὰ ξεψυχήσῃ, γύρισε πρὸς τὰ ἑπτὰ παλληκάρια ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν καὶ τοὺς εἶπε· **Παιδιά μου, ἀγωνισθῆτε γιὰ τὴν πίστι μας!** Σὰν καλὸς καπετάνιος ὁ εὐσεβῆς λογισμὸς του ὠδήγησε τὸν γέροντα, μέσα ἀπὸ τὴν τρικυμία τῶν βασάνων, νὰ περάσῃ τὸ πέλαγος τῶν παθῶν καὶ νὰ φτάσῃ στὸ λιμάνι τῆς νίκης (βλ. 7,1-3).

✓ Μετὰ ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ **πρώτου ἀπὸ τὰ ἑπτὰ ἀδέρφια.** Τὸν κάλεσαν νὰ δηλώσῃ πίστι στὰ εἰδωλα, μὰ ἀρνήθηκε σταθερὰ κ' ἔμεινε ἀνυποχώρητος. Τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν χτύπησαν μὲ μαστίγια, ἀλλὰ μάταιος ὁ κόπος τους. Τέλος τὸν ἔβαλαν **στὸν τροχό,** ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὀδυνηρὰ βασανιστήρια (ἦταν μία ρόδα σὰν αὐτὲς ποὺ ἔχουν τὰ κάρρα ἀλλὰ πιὸ μεγάλη καὶ στὴν περιφέρειά της ἐξεῖχαν μαχαίρια). Κάτω ἀπ' τὸν τροχὸ ἄναψαν φωτιά, ξάπλωσαν τὸ μάρτυρα δεμένο σὲ σχάρα καί, καθὼς ὁ τροχὸς περιστρεφόταν, τὰ μαχαίρια περνοῦσαν πάνω του, κομματίζαν τὸ σῶμα ὅπως ἡ μηχανὴ τοῦ κιμᾶ, καὶ τὸ αἷμα του ἔσταζε σβήνοντας τὰ κάρβουνα. Προτοῦ ν' ἀφήσῃ τὴν ὕστατη πνοὴ φώναξε· **Ἀδέρφια, μιμηθῆτε με καὶ μὴ λιποτακτήσετε!**

✓ Φέρνουν τὸν **δεύτερο,** ποὺ κι αὐτὸς ἀρνήθηκε τὰ μιὰ κρέατα. Τὸν ἔδεσαν καὶ ἄρρισαν

νά τὸν γδέρνουν μὲ σιδερένια νύχια, μέχρι ποῦ **τοῦ ἔβγαλαν ὅλο τὸ δέρμα**, ἀπὸ τοὺς τένοντες μέχρι τὸ κεφάλι καὶ τὰ γένεια! Ὑπομένοντας καρτερικὰ τὸ φρικτὸ μαρτύριο εἶπε στὸν τύραννο· **Γλυκὸς κάθε θάνατος γιὰ τὴν πατρώα εὐσέβεια**. Καὶ ἐγὼ μὲν ἀνακουφίζομαι μὲ τὴν γλυκύτητα τῆς ἀρετῆς, ἐσὺ ὅμως βασανίζεσαι ἀπὸ τὶς ἀπειλὲς τῆς ἀσεβείας σου, καὶ δὲν θὰ γλυτώσης τὴν τιμωρία τῆς θείας ὀργῆς!

✓ Μετὰ ἦρθε ὁ **τρίτος**, ποῦ κι αὐτὸς ἔδειξε τὴν ἴδια σταθερότητα στὴν πατρώα πίστι. **Τοῦ ἐξάρθρωσαν** χέρια καὶ πόδια, ἀγκῶνες καὶ σκέλη, βραχίονες καὶ δάχτυλα. Τοῦ ἔγδαραν τὸν δέρμα καὶ αἰμόφυρτος ξεψύχησε στὸν τροχό.

✓ Κατόπιν ἦρθε ὁ **τέταρτος**, ποῦ εἶπε στὸν Ἀντίοχο· Ἔχω τὴν ἴδια πίστι· δοκίμαζε ὅ,τι βάσανα θέλεις, καὶ θὰ μάθης ὅτι δὲν προδίδω τ' ἀδέρφια μου. Ὁ αἰμοβόρος τύραννος διέταξε **νὰ τοῦ κόψουν τὴ γλώσσα**, κι αὐτὸς ἀποκρίθηκε· **Καὶ χωρὶς γλώσσα μ' ἀκούει ὁ Θεός**.

✓ Μετὰ ἦρθε μόνος του ὁ **πέμπτος** καὶ ὠμολόγησε τὴν πατρώα πίστι. Τὸν ἔσυραν δεμένο στὸ τιμωρητικὸ ὄργανο ποῦ λεγόταν **καταπέλτης**, τοῦ ἔσφιξαν τὰ γόνατα τῶν ποδιῶν μὲ συρματένιες θηλιές, δίπλωσαν καὶ στρέβλωσαν τὴ μέση του σὲ εἰδικὸ ὄργανο ποῦ τὸν κύρτωσε ὁλόκληρο καὶ τὸν διαμέλισε.

✓ Ὑστερα ἔφεραν τὸν **ἕκτο**, ποῦ παρὰ τὴν **ἐφηβικὴ ἡλικία** του δὲν δέχτηκε νὰ φάη ἀπὸ τὰ μισὰ κρέατα. Τὸν ἔβαλαν τεντωμένο στὸν τροχό, ἐνῶ ἀπὸ κάτω τὸν ἔκαιγε ἡ φωτιά, μέχρι ποῦ ἡ σπονδυλικὴ στήλη του ἐξαρθρώθηκε. Τρύπησαν ἀκόμη τὰ πλευρά του μὲ πυρωμένες σοῦβλες, ποῦ ἔκαιγαν τὰ σπλάχνα του, καὶ τέλος τὸν ἔρριξαν σὲ καζάνι.

✓ Κατόπιν ἦρθε ὁ **ἕβδομος** καὶ τελευταῖος, **παιδάκι 8 - 10 χρονῶν**. Κάλεσαν τὴ μητέρα του, ἐλπίζοντας ὅτι αὐτὴ μπορεῖ νὰ τὸν πείση νὰ λυπηθῆ τὴ ζωὴ του, ἀλλ' αὐτὴ τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτὸ νὰ σταθῆ γενναῖος. Ὅταν ἔλυσαν τὸ παιδί, αὐτὸ πλησίασε στὰ τηγάνια, στάθηκε ἐκεῖ καὶ ἠλεγξε τὸν Ἀντίοχο· εἶπε, ὅτι δὲν λιποτακτεῖ ἀπὸ τὸ ἀνδραγάθημα τῶν ἀδελφῶν του, ἐπικαλέστηκε τὸν Κύριο, πήδηξε ἄφοβα μόνος του μέσα στὰ τηγάνια καὶ ἔτσι μαρτύρησε.

Μετὰ ἀπ' ὅλους ἦρθε ἡ **Σολομονή**. Σπάνιο φαινόμενο μητέρας! Οἱ ἄλλοι μαρτύρησαν μιὰ φορά, αὐτὴ **μαρτύρησε ἑπτὰ φορές**, γιὰ τὸ θάνατος κάθε παιδιοῦ τῆς ἦταν καὶ δικός της. Ὑπῆρξε μεγάλη ἡρωίδα. Ἀντὶ νὰ λυπηθῆ, αὐτὴ προέτρεπε τὰ παιδιά της στὸ μαρτύριο. Κι ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα, προτοῦ προλάβουν νὰ τὴν ἀγγίξουν, ἔπεσε μόνη της στὴ φωτιά καὶ ἔτσι παρέδωσε τὸ πνεῦμα της στὸ Θεό.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης σημειώνει ὅτι, κατὰ τὸν Ἑβραῖο Ἰώσηπο, «οἱ μακάριοι παῖδες ἀποθανόντες ἐν μέσῳ τοιοῦτων βασάνων ἀπέδειξαν ὅτι ὁ λογισμὸς εἶναι κύριος καὶ αὐτοκράτωρ τῶν παθῶν καί, ἐὰν θελήσῃ, δὲν δύναται νὰ νικηθῆ ἀπὸ αὐτά» (Συναξαριστής).

* * *

Οἱ Μακκαβαῖοι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶνε **ὑπόδειγμα γιὰ ὅλους**, καὶ μάλιστα σήμερα.

Ὑπάρχουν καὶ **νεώτεροι Ἀντίοχοι**. Κάποτε ἐδῶ δὲν ὑπῆρχε ἄπιστος καὶ βλάσφημος· τώρα σὲ ὅλα τὰ πόστα, ἀπὸ ραδιοφώνου καὶ τηλεοράσεως, πολλοὶ πασχίζουν νὰ ξερριζώσουν ἀπὸ τὶς καρδιὲς τὴν πίστι τῶν πατέρων μας. Πολεμοῦν μὲ λόγια, διαβάλλουν ῥασοφόρους· ἂν πάρουν καὶ ἐξουσία στὰ χέρια τους, θὰ κάνουν ὅπως ὁ Ἐμβέρ Χότζας στὴν Ἀλβανία. Γιὰ τὴν ὥρα ἐρχόμαστε στὸ ναὸ χωρὶς κάποιο ἀστυνομικὸ ὄργανο νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ· ἂν ὅμως αὐτοὶ ἐπικρατήσουν, θὰ δοῦμε τὴν **Ἐκκλησία ὑπὸ διωγμὸν**, δὲν θὰ χτυποῦν οἱ καμπάνες.

Σὲ πολλοὺς ἤδη κλονίζεται ἡ πίστι, ἐνσπείρεται **ἀμφιβολία**. Καλὰ τὰ λέει ὁ παπᾶς ἡ ὁ δεσπότης, ἀλλὰ εἶνε ἀλήθεια αὐτά; **ἐὰν** δὲν εἶνε;... Μόλις ὅμως βάλῃς ἓνα «ἐάν», παύεις νὰ πιστεῦς. Τὸ «ἐάν» εἶνε σὰν μιὰ σταγόνα φαρμάκι, ποῦ ἂν πέσῃ στὸ πιάτο δηλητηριάζει τὸ φαγητό. Σὲ τέτοια ἐποχὴ ζοῦμε· ἔχουμε λοιπὸν ἀνάγκη ἀπὸ τὰ ὑποδείγματα τῶν Μακκαβαίων ποῦ ἐορτάζουμε.

Ὁ Ἐλεάζαρος φωνάζει **στοὺς ἱερεῖς, δασκάλους, καθηγητὰς**· Ἄν κάποιοι ντρέπωνται νὰ κάνουν τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ἐσεῖς μάθετε στὰ παιδιά σας νὰ μένουν πιστὰ στὸ Θεό.

Ἡ Σολομονὴ φωνάζει **στὶς μητέρες**· Ποτίστε ἀπὸ βρέφους τὸ παιδί σας μὲ τὸ γάλα τῆς ἀληθείας, ἀναθρέψτε το μὲ φόβο Θεοῦ, φυτέψτε στὴν ψυχὴ τους τὴν εὐλάβεια.

Καὶ οἱ ἑπτὰ Μακκαβαῖοι παῖδες φωνάζουν **στὴ νέα γενεά**· Εἶστε παιδιά τῆς Ἑλλάδος, στὶς φλέβες σας ῥέει αἷμα ἡρώων καὶ μαρτύρων· πίσω ἀπὸ σᾶς εἶνε κάποιος παπποῦς ποῦ θυσιάστηκε ἐδῶ, στὴ Μικρὰ Ἀσία, στὸν Πόντο, στὴ Βόρειο Ἡπειρο, στὴν Κύπρο, στὴ Θράκη καὶ τὴ Μακεδονία μας· συνεχίστε τὴν παράδοσι.

Νὰ μείνουμε πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι στὴν διδαχὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν παρακαταθήκη τοῦ γένους μας, καὶ ἔτσι νὰ ἐορτάζουμε τὴ μνήμη τῶν ἁγίων μας. Καὶ εἶθε ὁ **Κύριος** νὰ δώσῃ, διὰ πρεσβειῶν ὄλων τῶν ἁγίων, ἡ πατρίδα μας **ν' ἀναδείξῃ** νέους ἡρώες καὶ νέες μητέρες καὶ νέους δασκάλους καὶ νέους καθηγητὰς, πρὸς δόξαν Θεοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2212	Κυριακὴ Ζ' (Ζ' Ματθ.) (Ῥωμ. 15,1-7) 4 Αὐγούστου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἄνοχή, ὑποχώρησι, συγκατάβασι

«Ὁφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνατῶν βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν» (Ῥωμ. 15,1)

Δὲν κατοικεῖται ἡ Γῆ ἀπὸ ἀγγέλους, ἀγαπητοί μου. Ἄνθρωποι τὴν κατοικοῦν, πού **καθένας ἔχει τὰ ἐλαττώματά του**, τὶς ἀδυναμίες του· αὐτὰ δηλαδὴ πού ἔχουμε ὅλοι.

Τί θὰ γινόταν λοιπόν, ἂν ὁ καθένας μας δὲν ἀνεχόταν τὸν ἄλλο καὶ δὲν ὑπέμενε τὰ ἐλαττώματά του; Τὸ λιγώτερο πού θὰ συνέβαινε θὰ ἦταν, νὰ σταματήσῃ ἡ συμβίωσι, **νὰ διαλυθῇ ἡ κοινωμία**, καὶ ὁ καθένας, μὴ ὑποφέροντας τὰ ἐλαττώματα τοῦ γείτονά του, νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν κόσμον, νὰ πάρῃ τὰ βουνὰ καὶ νὰ πιάσῃ τὶς ἐρημιές, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ μπροστά του τὰ παράξενα καὶ ἐνοχλητικὰ τοῦ ἄλλου. Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ λιγώτερο. Γιατί θὰ μπορούσε νὰ συμβῆ καὶ τὸ χειρότερο· νὰ συζοῦν μὲν οἱ ἄνθρωποι στὶς κοινωμίες, ἀλλὰ πῶς; **σὰν τὰ θηρία**· μένοντας δηλαδὴ ἀσυμβίβαστοι μεταξύ τους, θὰ ἦταν κάθε στιγμή ἔτοιμοι νὰ διαιρεθοῦν, νὰ συγκρουσθοῦν, ν' ἀλληλοσπαραχθοῦν, πολλὰς φορές μάλιστα γιὰ τὸ τίποτα.

Ἄπὸ ἀνθρώπινες ὁμως ἀδυναμίες **δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένοι οὔτε οἱ Χριστιανοί**. Γι' αὐτὸ καὶ μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀναφύονται διαφορές, τὶς ὁποῖες **θεραπεύει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ**, ὅπως τὸν διαβάζουμε ἐμεῖς σήμερα στὴν ἁγία Γραφή καὶ ὅπως τὸν κηρύττουν ἀνέκαθεν οἱ κήρυκες τοῦ θείου λόγου.

Νὰ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πού τὸν ἀκούσαμε πάλι σήμερα. Βαθὺς γνώστης καὶ ψυχολόγος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων –μὰ πρὸ παντὸς θεόπνευστος ὁδηγός, μὲ φωτισμὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος–, βλέπει καθαρὰ καὶ μᾶς τὸ λέει εὐθέως ὅτι, γιὰ τὴν συμβίωσι τῶν πιστῶν καὶ γενικὰ γιὰ τὴν συνοχὴ καὶ τὴν πρόοδο μιᾶς κοινωμίας, εἶνε ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητη ἡ **ἀμοιβαία ἀνοχή, ὑποχώρησι, συγκατάβασι**. Δὲν γίνεται διαφορετικὰ.

Θὰ ρωτήσετε· Εὐκόλο τὸ θεωρεῖς αὐτό; δια-

θέτουν ὅλοι τὴ δύναμι πού ἀπαιτεῖται γιὰ μία ἀνοχὴ καὶ ὑποχώρησι; Ὁχι ἀσφαλῶς. Πρέπει κάποιος νὰ εἶνε **δυνατὸς γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ**. Γι' αὐτὸ στὸ σημερινὸ ἀνάγνωσμα, ἀπὸ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ, ἀκοῦμε τὸν ἀπόστολο Παῦλο νὰ δίνει τὴ χρυσὴ συμβουλή· **«Ὁφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνατῶν βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν»** (Ῥωμ. 15,1). Ἀπευθύνεται σ' αὐτοὺς πού νιώθουν τὸν ἑαυτό τους δυνατό, τοὺς ὑποδεικνύει τί χρέος ἔχουν ἀλλὰ καὶ μὲ ποιὸ τρόπο μποροῦν νὰ τὸ ἐκπληρώσουν.

Ἄς τὸν ἀκούσουμε, ἀγαπητοί μου· τὰ λόγια του εἶνε σοφὰ καὶ πολύτιμα.

«**Ὁφείλομεν**», λέει, **ἔχουμε χρέος** δηλαδὴ, νὰ βαστάζουμε, νὰ σηκώνουμε, τὶς ἀσθενεῖες τῶν ἀδυνατῶν. Γιατί; ποῖος μᾶς ὑποχρεώνει σ' αὐτό; Αὐτὸ ἐπιβάλλει ἡ χριστιανικὴ μας ιδιότητα, τὸ ὅτι μεταξύ μας εἴμαστε ἀδέρφια ἐν Χριστῷ· ἔτσι ἐπιτάσσει ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη. Ὅπως ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, πού ἡ καρδιά του πλημμυροῦσε ἀπὸ τὰ ἀγιώτερα αἰσθήματα τῆς ἀγάπης, ὑπέφερε τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ σήκωσε τὸ φορτίο τῶν ἁμαρτημάτων ὅλου τοῦ κόσμου, κάπως ἔτσι κ' ἐμεῖς **καλούμεθα** νὰ ὑπομείνουμε τὶς ἀδυναμίες τῶν συνανθρώπων μας, νὰ βαστάσουμε αὐτὸ τὸ φορτίο. Φορτίο εἶνε οἱ ἰδιοτροπίες, οἱ συνήθειες, οἱ κακίες, τὰ ἐλαττώματα τοῦ πλησίον μας. Καὶ ἐρωτῶ· τί εἶνε αὐτό, τὸ δικό μας φορτίο, μπροστὰ στὸ φορτίο ἐκεῖνο πού σήκωσε ὁ Χριστός; Σχεδὸν τίποτα, ἓνα ἄχυρο ἐν συγκρίσει μὲ ἓνα βουνό. Ἄς ἀναλογισθοῦμε· ὁ Κύριός μας ὑπέμεινε τὶς συκοφαντίες τῶν Φαρισαίων, τὴν σκληρότητα τῶν Ῥωμαίων, τὴν ἀδικία τῶν δικαστῶν, τὶς ὕβρεις ἐνὸς ὀλόκληρου λαοῦ εὐεργετημένου μάλιστα ἀπ' αὐτόν, ὅλων ἐκείνων πού σὰν τὰ

λυσσασμένα σκυλιά μαινόταν και ώρύνονταν έναντιόν του. Καί ὅμως, ὄχι μόνο δὲν ἀγανάκτησε, δὲν ἐξεδήλωσε ὀργή, ἀλλὰ ἔμεινε μέχρι τέλους καρτερικὰ ἀποφασισμένος νὰ φορτωθῆ τὰ ἀμαρτήματα ὅλων! Ἐνῶ ἐμεῖς; Ἐμεῖς δὲν καλούμεθα νὰ ἐπωμισθοῦμε ὅλα αὐτὰ· καλούμεθα νὰ ὑποφέρουμε τὶς ἀδυναμίες κάποιων λίγων συνανθρώπων μὲ τοὺς ὁποίους συμβιώνουμε καὶ νὰ ἀνεχθοῦμε τὰ ἐλαττώματά τους. Ἄν λοιπὸν εἴμαστε Χριστιανοί, ὀφείλουμε νὰ μιμηθοῦμε τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄς τοῦ λέμε αὐτὴ τὴν **προσευχή**: Κύριε, ἐσὺ σήκωσες τὸ βαρύτερο φορτίο, τὸ βάρος τῶν ἀμαρτημάτων μας, ἐσὺ ὑπέφερες πρὸς χάριν μας ὅσο κανεὶς ἄλλος· σὲ παρακαλοῦμε, βοήθησέ μας νὰ σηκώνουμε κ' ἐμεῖς μὲ ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη τὸ μικρὸ φορτίο μας, τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀδελφῶν μας.

«Ὁφείλομεν ...**βαστάζειν**». Ἔχουμε χρέος νὰ βαστάζουμε αὐτὸ τὸ φορτίο, τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου. Ναί, εἶνε **φορτίο** αὐτό, ὅπως εἴπαμε· φορτίο ποὺ μᾶς στενοχωρεῖ, μᾶς καταπονεῖ, μᾶς πιέζει, πολλές φορές μᾶς πληγώνει, ματώνει τὴν καρδιά. Ἡ ἀγάπη ὅμως ἐπιβάλλει νὰ τὸ σηκώσουμε. Ὡς εἶνε ὁ ἄλλος (εἴτε ὁ σύζυγος ἢ ἡ σύζυγος, εἴτε ὁ ἀδελφός, εἴτε ὁ συγγενής, εἴτε ὁ συνεργάτης μας), εἶνε **θυμῶδης καὶ ὑβριστής**; ἐξάπτεται καὶ ὀργίζεται μὲ τὸ παραμικρό, λέει λόγια προσβλητικὰ καὶ πικρά; Ἄς ὑπομείνουμε τὸ θυμὸ του σιωπώντας, χωρὶς ν' ἀνταποδίδουμε τοὺς χαρακτηρισμούς. Ἄς ὑποδεχθοῦμε τὶς ὕβρεις του μὲ ψυχραιμία, μὲ ὑπομονή, μὲ ἀγάπη. Ἴσως ἔτσι τὸν βοηθήσουμε νὰ συναισθανθῆ κάποτε πόσο ζημιώνεται ὁ ἴδιος ἀπὸ αὐτὴ τὴν τακτική. Ὡς εἶνε ὁ ἄλλος **ιδιότροπος καὶ κακομαθημένος**, καὶ ἡ ιδιοτροπία του ἐνοχλητική; Μακάρι νὰ μπορούσαμε νὰ τὸν μεταβάλουμε. Ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς ν' ἀλλάξῃ ὁ χαρακτήρας του, ἄς τὸν ἀνεχθοῦμε· ἄς σηκώσουμε τὸ φορτίο τῆς ιδιοτροπίας του. Ὡς εἶνε ὁ τρίτος **βάρβαρος - βάνουσος** στοὺς τρόπους καὶ τὴν ἐν γένει συμπεριφορά; Πῶς μπορούμε νὰ τὸν διορθώσουμε; εἶνε εὐκόλο; Ἄν τοῦ ποῦμε αὐστηρά, –Πρόσεξε καλὰ πῶς μιλάς ἔτσι σ' ἐμένα..., δὲν θὰ πετύχουμε κάτι· ἡ κατάστασι θὰ χειροτερεύσῃ, οἱ σχέσεις θὰ ὀξυνθοῦν. Προτιμότερο εἶνε νὰ σηκώσουμε καὶ τοῦ βαναύσου τὸ φορτίο, ὅπως σηκώσαμε καὶ τὸ φορτίο τοῦ ὑβριστοῦ καὶ τοῦ ιδιότροπου.

«Ὁφείλομεν ...**βαστάζειν τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων**». Ἀκοῦς πῶς ὀνομάζει ὁ ἀπόστολος ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἐλαττώματα; «**Ἀδυνάτους**» στὴν ψυχὴ! Λοιπὸν, ἄς συμπεριφε-

ρώμεθα ἀπέναντί τους ὅπως συμπεριφερόμεθα σὲ ἕναν ἀδύνατο, ἕναν ἀσθενῆ στὸ σῶμα. Καί, ὅπως ὑποφέρουμε τὶς ιδιοτροπίες τοῦ ἀσθενοῦς, ἔτσι ἄς ὑποφέρουμε καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἀδελφοῦ μας. **Ὁ ἀδελφός μας εἶνε ἀσθενής**, ὁ μεγάλος ἀσθενής· ὁ ἀδύνατος, ὁ μεγάλος ἀδύνατος. Ἄς τὸν σηκώσουμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς ὅπως σηκώνουν οἱ μεγάλοι τὰ μικρά, οἱ ὑγιεῖς τοὺς ἀσθενεῖς, οἱ μητέρες τὰ νήπια.

«**Καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν**». Νὰ μὴ κοιτάζουμε τί ἀρέσει σ' ἐμᾶς, ἀλλὰ –ἐννοεῖται– τί ἀρέσει καὶ στὸν ἄλλο. Ὑπέδειξε, δηλαδή, μὲ τὰ προηγούμενα ὁ ἀπόστολος Παῦλος ποιὸ εἶνε τὸ χρέος μας, ὑποδεικνύει τώρα καὶ πῶς μπορούμε νὰ τὸ ἐκπληρώσουμε. Πῶς λοιπὸν θὰ ὑπομένουμε τὴν ἀδυναμία τοῦ πλησίον; Μὲ τὸ **νὰ θυσιάζουμε τὸ δικό μας θέλημα** γιὰ νὰ κάνουμε αὐτὸ ποὺ ἀρέσει ἀλλὰ καὶ ὠφελεῖ πνευματικὰ ἐκεῖνον. Ἡ ἀνοχή καὶ συγκατάβασις θὰ γίνεταί ἐκεῖ ποὺ δὲν κινδυνεύει ἡ σωτηρία, ἀλλὰ σὲ ἀδυναμίες ἀκίνδυνες.

Αὐτὰ μᾶς συμβουλεύει, ἀγαπητοί μου, σήμερα ὁ ἀπόστολος. Καὶ τώρα ἄς ρωτήσουμε: Ἐκτελοῦμε ἐμεῖς τὴν ὠραία αὐτὴ συμβουλή; **βαστάζουμε τὰ ἀσθενήματα τοῦ πλησίον**; δείχνουμε ἀνοχή, ὑποχώρησι καὶ συγκατάβασι στὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων;

Δυστυχῶς ἔχουμε γίνεαι τόσο ἐγωισταί, ὥστε δὲν δεχόμαστε νὰ σηκώσουμε οὔτε ἕνα ξυλαράκι ἀπὸ τὸ φορτίο τοῦ πλησίον μας. Δὲν ἀνεχόμαστε τὸν ἄλλο ὄχι ὅταν πρόκειται γιὰ μεγάλα ἐγκλήματα, ἀλλ' οὔτε γιὰ μιὰ λέξι ποὺ εἶπε, οὔτε γιὰ ἕνα μορφασμὸ τοῦ προσώπου του. Εἴμαστε σκληροὶ καὶ ἔτοιμοι ν' ἀνταποδώσουμε στὸ ἕνα χτύπημά του ὄχι ἕνα ἀλλὰ πολλὰ χτυπήματα, στὴ μίαν προσβολὴ ποὺ μᾶς ἔκανε πολὺ σκληρότερη ἐπίθεσι. Θέλουμε νὰ στήνουμε παντοῦ καὶ πάντοτε **τὸ δικό μας θέλημα**, στὸ ὁποῖο ἔχουμε τὴν ἀξίωσι νὰ σκύβουν καὶ νὰ ὑποτάσσωνται ὅλοι.

Ἄλλὰ εἶνε δυνατόν αὐτό; Ὁχι βέβαια. Γιατὶ ἔχουν καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἐγωισμό τους, τὶς ἀδυναμίες τους, τὰ ἐλαττώματά τους. Γι' αὐτὸ ἕνας τρόπος ὑπάρχει νὰ ζήσουμε εἰρηνικά, ἕνα εἶνε τὸ σωτήριο **φάρμακο τῆς συμβίωσης**, αὐτὸ ποὺ μὲ θεϊκὴ σοφία μᾶς ὑπέδειξε σήμερα ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ· «Ὁφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων **βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν**» (Ρωμ. 15,1).

Μακάρι νὰ δεχθοῦμε τὸ φάρμακο αὐτό, γιὰ νὰ εἰρηνεύσῃ ἡ Γῆ καὶ νὰ εὐημερήσῃ ἡ ἀνθρωπότης.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2213

Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτήρος
Τρίτη 6 Αὐγούστου 2019

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ν' ἀξιωθοῦμε τῆς δόξης Του!

«Θαβῶρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται» (Ψαλμ. 88,13)

Δεσποτική ἑορτὴ σήμερα, ἀγαπητοί μου· ἑορτάζει ὁ δεσπότης Χριστός. Ἑορτάζουμε τὴ Μεταμόρφωσί του. Ποιό εἶνε τὸ ἱστορικὸ τῆς ἑορτῆς αὐτῆς; Εἶνε **ἓνα γεγονός πού συνέβη πρὸ τῆς σταυρώσεως**.

Λίγες μέρες ἐνωρίτερα ὁ Κύριος ἄρχισε ν' ἀναγγέλλη στοὺς μαθητάς του, ὅτι θ' ἀνεβῆ στὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐκεῖ πρόκειται νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς· θὰ τὸν συλλάβουν, θὰ τὸν θανατώσουν, καὶ τὴν τρίτῃ ἡμέρᾳ θ' ἀναστηθῆ (βλ. Ματθ. 16,21). Μόλις τ' ἄκουσαν οἱ μαθηταὶ ἀνατρίχιασαν. Ὡστε θὰ χάσουν τὸν Διδάσκαλό τους, πού τὸν εἶχαν ἀκολουθήσει κάνοντας θυσιά, καὶ θὰ θανατωθῆ λὲς καὶ εἶνε κάποιος κακοῦργος; **Ἀντέδρασαν, ὁ Πέτρος μάλιστα πιὸ ζωηρὰ**. Δὲν σ' ἀφήνουμε, Κύριε, νὰ πᾶς στὰ Ἱεροσόλυμα, ὄχι! Καὶ τότε **ὁ Χριστὸς ἀπήντησε** χαρακτηρίζοντας τὸν Πέτρο **αὐστηρὰ**: «*Ὑπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ· σκάνδαλόν μου εἶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων*» (ἐ.ἀ. 16,23). Αὐτὸ πού θεωρεῖς ἐσὺ κακὸ γιὰ μένα, αὐτὸ θὰ γίνῃ ἡ πιὸ μεγάλη εὐεργεσία τοῦ κόσμου. Γιατὶ ἂν ὁ Χριστὸς δὲν θυσιαζόταν, δὲν θὰ ὑπῆρχε Ἀνάστασις, Πεντηκοστή, Ἐκκλησία, σωτηρία τοῦ κόσμου· ἀπὸ τὸ σταυρὸ πηγάζουν ὅλα τὰ καλά. Αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ τὸ καταλάβῃ τότε ὁ Πέτρος.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ ἀναγγελία τοῦ πάθους ἔρριξε τοὺς ἀποστόλους σὲ μελαγχολία, ἀφοῦ δὲν μπορούσαν νὰ συλλάβουν τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστὸς **γιὰ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ** ἔκανε τὸ θαῦμα τῆς Μεταμορφώσεως.

* * *

Μιά μέρα τοὺς ὠδήγησε μακριά, σ' ἓνα βουνὸ τῆς Ἁγίας Γῆς, πού κατὰ τὴν παράδοσι εἶνε τὸ **Θαβῶρ**, ὄχι πολὺ ψηλὸ, 600 περίπου μέτρων. Κοντὰ ἐκεῖ ὑπάρχει ἄλλο βουνὸ ὑψηλότερο, τὸ **Ἑρμών ἢ Ἀερμών** (σὰν τὸ δικό μας Ὀλυμπο). Τὸ Ψαλτήρι τὰ συνδέει καὶ λέει ὅτι **«Θαβῶρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλ-**

λιάσονται» (Ψαλμ. 88,13). Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἐξηγεῖ, ὅτι τὰ ὀνόματα αὐτά, βουνὰ καὶ ὄρια τῆς Γῆς τῆς ἐπαγγελίας, σημαίνουν τὴ **χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι τῶν ἀνθρώπων** γιὰ τὴν παρουσία ἐκεῖ τοῦ Χριστοῦ· στὸ Ἑρμών εἶνε ἡ Ναὶν ὅπου ἀνέστησε τὸν υἱὸ τῆς χήρας, καὶ στὸ Θαβῶρ ἔγινε ἡ Μεταμόρφωσις του (βλ. Ἑρμηνεία εἰς τοὺς Ψαλμοὺς, τ. Β', ἔκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1996, σ. 512).

Στὸ βουνὸ πῆγαινε συχνὰ ὁ Χριστός. Διανυκτέρευε ἐκεῖ, γιὰ νὰ προσεύχεται, νὰ συνομιλῆ μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα. Ἄς τ' ἀκούσουμε αὐτὸ ὅλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί. Ἐκεῖνος, πού ἦταν Θεάνθρωπος καὶ δὲν εἶχε ἀνάγκη, ἔκανε τὴ νύχτα προσευχή· ἐμεῖς; Πού εἶνε τώρα οἱ καλὲς συνήθειες τῶν παλαιότερων, νὰ σηκώνωνται τὴ νύχτα γιὰ προσευχή, νὰ κάνουν μετάνοιες, μεσονυκτικὸ, κανόνα; Μόνο στὸ Ἅγιο Ὄρος κάποιοι, πού δὲν εἴμαστε ἄξιοι νὰ φιλήσουμε τὰ πόδια τους, ἀγρυπνοῦν καὶ λένε συνεχῶς τὸ **«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ...»**. Ἐμεῖς στὸν κόσμον ξέρουμε νύχτες ἀμαρτωλές· ὅλες οἱ ἀτιμίες τότε γίνονται. Ὁ Χριστὸς ὁμῶς διδάσκει **τί ἀξία ἔχει ἡ προσευχή**. Γι' αὐτὸ μακάριοι οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ἀνθρώπινα πού σηκώνονται καὶ παρακαλοῦν τὸ Θεό. Οἱ προσευχῆς τὴ νύχτα ἔχουν μιὰ ἰδιαίτερη χάρι.

Ἀνέβηκε λοιπὸν στὸ Θαβῶρ, γιὰ νὰ προσευχηθῆ (βλ. Λουκ. 9,28). Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν πῆρε μαζί του ὅλους τοὺς ἀποστόλους· ἄφησε τοὺς ἐννέα στοὺς πρόποδες καὶ ἀνηφόρισε μὲ **τοὺς τρεῖς πιὸ θερμούς**· τὸν Πέτρο γιὰ τὴν πίστι του, τὸν Ἰωάννη γιὰ τὴν ἀγάπη του, καὶ τὸν Ἰάκωβο γιὰ τὴν ἐλπίδα του. Οἱ τρεῖς μαθηταὶ εἰκονίζουσαν τὴς τρεῖς αὐτὲς –**θεολογικὲς λεγόμενες**– ἀρετές, πίστι - ἐλπίδα - ἀγάπη (βλ. Α' Κορ. 13,13).

Τὴν ὥρα πού ὁ Χριστὸς προσευχόταν οἱ μαθηταὶ **εἶδαν τὰ ἐξῆς θαυμαστά**. Πρῶτον ὅτι τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε σὰν τὸν ἥλιο κι ἀκόμα πιὸ πολὺ. Δεύτερον ὅτι τὰ ροῦχα του, πού δὲν ἦταν βέβαια μεταξωτὰ ἀλλὰ ἀπλᾶ ροῦχα χω-

ρικοῦ φτειαιγμένα στὸν ἀργαλειὸ ἀπὸ τὰ ἅγια χέρια τῆς Παναγίας, ἄστραψαν φωτεινά, πῶς λευκά κι ἀπὸ τὸ χιόνι. Καὶ τὸ τρίτο, ὅτι δεξιὰ καὶ ἀριστερά του παρουσιάστηκαν δυὸ μεγάλοι ἄνδρες τῆς παλαιᾶς διαθήκης, ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, ποὺ εἶχαν πεθάνει ὁ ἕνας πρὶν ἀπὸ χίλια πεντακόσα κι ἄλλος πρὶν ἀπὸ ὄχτακόσα περίπου χρόνια, καὶ συνωμιλοῦσαν μαζί του. Τί σημαίνει αὐτό; ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἀφέντης, ὁ κύριος τῶν ζώντων ἀλλὰ καὶ τῶν νεκρῶν· καὶ τί ἄλλο; ὅτι πέρα ἀπὸ τὸν τάφο ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ, ἀθανασία τῆς ψυχῆς, καὶ θὰ γίνῃ κοινὴ ἀνάστασις.

Θαμπωμένος ὁ Πέτρος ἀπ' ὅλα αὐτὰ λέει· Τί ώραῖα ποὺ εἶνε ἐδῶ, Κύριε! ἐδῶ νὰ μείνουμε γιὰ πάντα· ἄς στήσουμε τρεῖς σκηνές, μία γιὰ σένα, μία γιὰ τὸ Μωυσῆ, μία γιὰ τὸν Ἡλία... Γιὰ τὸν ἑαυτὸ του δὲν νοιάζεται ὁ Πέτρος· μιλάει σὰν τὸν ἐρωτευμένο, ποὺ λησμονεῖ τὸν ἑαυτὸ του καὶ σκέπτεται μόνο τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾷ. **Τὸ Χριστὸ νὰ βλέπῃ διαρκῶς!** ἄς μένῃ ὁ ἴδιος στὸ κρῦο ἢ στὴ βροχὴ ἢ στὸν καύσωνα, ἀρκεῖ ν' ἀπολαμβάνῃ αὐτὴ τὴ δόξα!

Ἄλλ' ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, ἕνα φωτεινὸ σύννεφο τοὺς σκέπασε καὶ μέσα ἀπ' αὐτὸ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ ἐκείνη ποὺ εἶχε ἀκουστῆ καὶ στὴν ἀρχὴ στὸν Ἰορδάνη· *«Ὁὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε»* (Ματθ. 17,5). Ἀπὸ φόβο οἱ τρεῖς ἀπόστολοι ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ. Τότε ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς πλησίασε, τοὺς ἄγγιξε καὶ τοὺς εἶπε· Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβᾶστε. Κι αὐτοί, ἔκθαμβοι ἀκόμη, τὸν ἀντίκρυσαν μόνο του πιά καὶ μὲ τὴ γνῶριμη πάλι ταπεινὴ του ἐμφάνισι. Γιὰ λίγο μόνο ὁ ἥλιος Χριστὸς ἔδειξε μιὰ ἀκτίνα του· γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι **εἶνε ὁ Θεός**.

* * *

Δὲν λέω, ἀγαπητοί μου περισσότερα. Θὰ πῶ μόνο, ὅτι **ὁ Χριστὸς σήμερα εἶνε ἄγνωστος**. Ἄλλοι τὸν ἀγνοοῦν σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει, ἄλλοι τὸν ὑποτιμοῦν καὶ τὸν θεωροῦν κατώτερο ἀπ' τὴ γυναῖκα ἢ τὸ παιδί τους, ἄλλοι τὸν περιφρονοῦν τελείως, καὶ ἄλλοι –ἀλλοίμονο!– τὸν ὑβρίζουν καὶ τὸν βλαστημοῦν. Κάποιος στὴν Πελοπόννησο βλαστήμησε τὸν πρόεδρο δημοκρατίας καὶ τὸν ἔβαλαν 13 μῆνες φυλακῆ. Δὲν λέω ὅτι ἔκανε καλά, ὄχι· πρέπει νὰ τιμοῦμε τοὺς ἄρχοντες, εἴτε βασιλεῖς εἴτε προέδρους –δὲν ἔχει σημασία, ἀλλάζουν αὐτά, πρόσκαιρα εἶνε–, ὄχι ὅμως καὶ νὰ τοὺς ὑπερτιμοῦμε ἐν σχέσει μὲ τὸν Κύριο. *«Μὴ πεποιθᾶτε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία»* (Ψαλμ. 145,3). Λοιπὸν 13 μῆνες φυλακῆ γιατί αὐτὸς βλαστήμησε τὸν πρόεδρο τῆς δημοκρατίας· κι ὅταν ὁ

ἄλλος βλαστημᾷ τὸ Χριστό, ὁ δικαστὴς γελᾷ καὶ τοῦ βάζει 4 - 5 μέρες ποινῆ. Μεγάλοι οἱ ἄρχοντές μας, μικρὸς - πολὺ μικρὸς ὁ Χριστός!

Κάτι τέτοια ἀφήνουν νὰ φανῆ, ὅτι **δὲν ἔχουμε συνειδητοποιήσει τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ**.

Ὁ Χριστὸς εἶνε ἥλιος, ἀλλὰ κρυμμένος ἀπὸ σύννεφα, ὅπως συμβαίνει στὸν οὐρανὸ συχνὰ τὸ χειμῶνα. **Πνευματικὸς ἥλιος ὁ Χριστός**. Καὶ ὁ μὲν φυσικὸς ἥλιος θὰ σβῆσῃ μιὰ μέρα, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς δὲν θὰ σβῆσῃ ποτέ. Τώρα οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἄπιστοι· ἐπικρατοῦν μαῦρα σύννεφα ποὺ σκοτίζουν, ὁ Χριστὸς δὲν φαίνεται. Δὲν ὑπάρχει τίποτα! σοῦ λένε. Θὰ ῥθῃ ὅμως μιὰ μέρα, ποὺ προεῖπε ὁ ἴδιος, καὶ τότε *«ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν»* (Ψαλμ. 19,37· Ἀπ. 1,7). Τότε ὁ Χριστὸς θὰ λάμψῃ παραπάνω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Τότε αὐτοὶ ποὺ τὸν πολέμησαν, τὸν σταύρωσαν, τὸν βλαστήμησαν θὰ τρέμουν σὰν τὰ φύλλα, καὶ γυμνοί, χωρὶς κορώνες καὶ σπαθιά, θὰ τὸν προσκυνοῦν· *«ἐν τῷ ὄνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων»* (Φιλιπ. 2,10). Γιὰ τοὺς πιστοὺς ὅμως ἡ ἐμφάνισί του θὰ εἶνε φῶς ἰλαρὸ καὶ ἔαρ γλυκὺ καὶ θέαμα ἔκπαγλο, ἡ ἀνώτερη ὁμορφιά, ὁ *«ώραϊος κάλλιπαρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων»* (Ψαλμ. 44,3).

Κάποτε ἕνα ἀγαπημένο χριστιανικὸ ἀντρώγυνο, ὅπως ἦταν π.χ. οἱ ἅγιοι Ἀδριανὸς καὶ Ναταλία (26 Ἀύγ.), μιλοῦσαν μεταξύ τους. –Στὸν ἄλλο κόσμον, ρώτησε ἡ κοπέλλα, ἐκεῖ κοντὰ στὸν Κύριο, θὰ βλεπώμαστε μεταξύ μας, θὰ μὲ κοιτάζῃς ὅπως ἐδῶ; Καὶ ὁ νέος τί εἶπε· –Ἐκεῖ ἕνας θὰ λάμψῃ, ὁ Χριστός. Θὰ κοιτάζω διαρκῶς ἐκεῖνον, θὰ περάσουν χίλια χρόνια γιὰ νὰ γυρίσω νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ σ' ἐσένα, καὶ μετὰ πάλι σ' ἐκεῖνον θὰ στραφῶ· τὸ ἴδιο κ' ἐσύ.

Ἄς κάνουμε σήμερα μιὰ βαθύτερη σκέψι. Ἀγαποῦμε τὸ Χριστό, τὸν ἔχουμε στὴν καρδιά μας, εἶνε γιὰ μᾶς τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὦμέγα; Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς ἔλεγε, ὅτι **ἡ πιὸ μεγάλη ἁμαρτία μας εἶνε ὅτι δὲν ἀγαποῦμε τὸ Χριστό**. Ἀγαπᾷς τὸ παιδάκι σου, τὴ γυναῖκα σου, τοὺς συγγενεῖς σου, ξέρω ἄν τί ἄλλο ἀγαπᾷς· τὸ Χριστὸ δὲν τὸν ἀγαπήσαμε.

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα ἄς στείλῃ καὶ σ' ἐμᾶς μιὰ ἀκτίνα ἀπὸ τὴ δόξα τοῦ Θαβῶρ. Ἄς ἀναθεωρήσουμε τὴ ζωὴ μας. Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεό, νὰ λειώσῃ μέσα μας τὸ παγόβουνο τῆς ἀδιαφορίας, νὰ θερμάνῃ τὴν ἀγάπη μας γιὰ τὸ Χριστό, καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ δοῦμε τὸ πρόσωπό του, **ν' ἀπολαύσουμε τὴ δόξα του** καὶ νὰ λέμε *«Καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι»* (Ματθ. 17,4).

Εἶθε ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ εἶνε μετὰ πάντων ἡμῶν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2214

Κυριακὴ Η' Ματθαίου (Μαθ. 14,14-22)
11 Αὐγούστου 2019

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἱατρός, Διδάσκαλος, Τροφεὺς

Ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου. Αὐτὸ τ' ἀκοῦμε ἀπὸ τὰ παιδικὰ μας χρόνια· μᾶς τὸ δίδαξαν οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ γονεῖς μας. Ἀλλὰ **πῶς εἶνε** ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου; αὐτὸ δὲν μᾶς τὸ ἀνέλυσαν. Αὐτὸ λοιπὸν ἔρχεται νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ σήμερα τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Μᾶς παρουσιάζει δηλαδὴ τὸν Χριστὸ ὡς **Ἱατρό**, ὡς **Διδάσκαλο**, καὶ ὡς **Τροφέα**.

Ἄς δοῦμε τὰ τρία αὐτὰ πρὸ ἀναλυτικά.

1. Ὁ Χριστὸς εἶνε **Ἱατρός**. «*Εἶδε*», λέει, «*πολὺν ὄχλον, καὶ ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν*» (Μαθ. 14,14). Εἶχε πάει σὲ μέρος ἐρημικὸ, νὰ βρῆ ἡσυχία γιὰ προσευχή. Ἀλλὰ ὁ κόσμος δὲν τὸν ἀφήνει ἡσυχο. Μόλις ἔμαθαν ποῦ βρίσκεται, ἔτρεξαν ἐκεῖ καὶ σὲ λίγο μαζεύτηκαν στὴν ἔρημο χιλιάδες. Ἐκεῖνος τοὺς εἶδε καὶ τοὺς λυπήθηκε· ἔμοιαζαν σὰν κοπάδι χωρὶς τσοπάνη.

Εἶχαν μαζί τους καὶ πολλοὺς **ἀρρώστους** ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες· μανάδες κρατοῦσαν στὴν ἀγκαλιὰ παιδάκια καχεκτικά, μερικὰ κ' ἐτοιμοθάνατα· νέοι ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ χαροῦν τὴν ὑγεία τους, γιὰ τοὺς βασάνιζαν συνέπειες κάποιας ἀσωτίας· γέροι, ποὺ ἢ προχωρημένη ἡλικία τους εἶχε φέρει καὶ τὴ φυσικὴ φθορὰ τοῦ σαρκίου· γυναῖκες, ποὺ ὁ ὀργανισμὸς του ἀδυνατίζε ἀπὸ ἀσθένεια τοῦ φύλου· ἀλλὰ καὶ ἄντρες, ποὺ κάποια ἀναπηρία ἢ σκληρὴ ἐργασία τοὺς εἶχε παροπλίσει προῶρως. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀσθενεῖς ἦταν ἐκεῖ. Τοὺς εἶδε ὁ Χριστὸς καὶ τοὺς πόνεσε. Πόσο ὑπέφεραν οἱ καημένοι! τί φάρμακα θὰ εἶχαν πάρει, σὲ πόσους γιαιτροὺς θὰ εἶχαν πάει, πόσες νύχτες θὰ πέρασαν ἄπνοι! Ὁ πυρετός, ὁ πόνος, ἡ ζάλη, ἡ στέρησι, ἡ ἐξάντλησι, τοὺς ἔλειωνε ὅπως τὸ κερί ἢ φωτιά.

Ἀλλὰ τώρα ἔφθασε ἡ ὥρα τοῦ λυτρωμοῦ τους! Ὁ Χριστὸς, χωρὶς συνταγές, χωρὶς φάρμακα, χωρὶς κλινικές, χωρὶς ἐγχειρήσεις, μόνον μὲ ἓνα του λόγου, τοὺς θεράπευσε ὅλους,

τοὺς ἔκανε ὅλους καλά. Ἀποδείχθηκε ὅτι εἶνε ὁ **Ἱατρός** **κάθε ἀσθενείας**.

Ὅποιος πλησιάζει τὸ Χριστὸ μὲ πίστι, αὐτὸς καὶ ἀπὸ τὴ χειρότερη ἀσθένεια ἂν πάσχη θὰ θεραπευθῆ. Αὐτὸ τὸ εἶδαμε στὴν εὐαγγελικὴ περικοπή, ἀλλὰ **τὸ βλέπουμε καὶ σήμερα** στὴ ζωὴ τῶν πιστῶν. Ὑπάρχουν πολλὲς περιπτώσεις ποὺ γιαιτροὶ ἀπήλπισαν τὸν ἄρρωστο ἀλλ' αὐτὸς –ἀνέλπιστα– βρῆκε τὴν ὑγεία του. Πῶς; Πίστεψε στὸ Χριστό, μετανόησε, ἐξωμολογήθηκε, ζήτησε τὴ βοήθειά του, καὶ ἐκεῖνος τὸν θεράπευσε. Ὁ Κύριος βέβαια δὲν καταργεῖ τοὺς γιαιτροὺς, γιὰτι κὶ αὐτοὶ εἶνε δικοὶ του ἀπεσταλμένοι στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀσθενοῦς· δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησμονοῦμε, ὅτι πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς γιαιτροὺς εἶνε ἐκεῖνος. Ὅ,τι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν καὶ οἱ καλύτεροι γιαιτροὶ τοῦ κόσμου, μπορεῖ νὰ τὸ κάνη αὐτός. Ὅσοι λοιπὸν εἴμαστε ἀσθενεῖς στὸ σῶμα, ἄς τὸν πλησιάζουμε, γιὰτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἀνώτερος Ἱατρός.

2. Καὶ μόνον οἱ ἀσθενεῖς νὰ πλησιάζουν τὸ Χριστό; Ἄς τὸν πλησιάζουν καὶ ὅλοι ὅσοι **διψοῦν τὴν ἀλήθεια**. Ὁ Χριστὸς ἱκανοποιεῖ τὴ μεταφυσικὴ αὐτὴ δίψα καὶ πείνα τῆς ψυχῆς.

«*Πάντες ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναί ὀρέγονται φύσει*» (Ἀριστοτέλους, Μετὰ τὰ Φυσικὰ Α', σσμ. δ'). Ἡ ψυχὴ μας ἐκ φύσεως θέλει νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια, διψᾷ τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ τὴν ἀλήθεια ποὺ διψᾷμε δὲν θὰ τὴ βροῦμε πουθενὰ ἀλλοῦ παρὰ μόνον στὸ Χριστό. Αὐτὸς εἶνε, μὲ τὴν ἀπόλυτη ἔννοια ὁ **Διδάσκαλος** τοῦ κόσμου, ἡ πηγὴ τῆς σοφίας. Τὸ βλέπουμε κὶ αὐτὸ στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους, τόσος ἄλλος κόσμος ἀκολούθησε τὸ Χριστό στὴν ἔρημο. Τί τοὺς ὤθησε κοντά του; Δὲν πῆγαν ὅλοι αὐτοὶ γιὰ σωματικὴ θεραπεία. Γιὰτι κάνουν ἓνα τέτοιο κόπο; Κάτι ἄλλο τοὺς κινεῖ· θέλουν ν' ἀκούσουν **τὸ λόγο του, τὴν ἀλήθεια**. Ὡ τὰ χεῖλη τοῦ Χριστοῦ! στάζουν μέλι καὶ κάτι περισσότερο, γλυκύτερη κὶ ἀπ' τὸ μέλι ἢ διδα-

σκαλία του (πρβλ. Ψαλμ. 18,11). Εύχαριστεῖ τὴν ψυχὴν. Ὁρες δλόκληρες δίδασκε ἐκεῖ, μὰ αὐτοὶ δὲν κουράζονταν. Κι ὅσο δίδασκε, τόσο περισσότερο αὐτοὶ ἤθελαν νὰ τὸν ἀκοῦνε.

Τὴν ἴδια ἱκανοποίησι, ποὺ ἐνιωθαν τότε οἱ ὄχλοι, δοκιμάζουν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων μέχρι σήμερα καὶ **πλήθος σοφοὶ** διανοούμενοι καὶ ἐπιστήμονες σὲ ὅλο τὸν κόσμον. Ὁμολογοῦν, ὅτι μεγαλύτερος διδάσκαλος ἀπὸ τὸ Χριστὸ δὲν ὑπάρχει. Ὁλους τοὺς δασκάλους τοῦ κόσμου ν' ἀκούσης, ἂν δὲν ἀκούσης αὐτόν, τίποτε σχεδὸν δὲν ὠφελήθηκες· αὐτὸς μόνον διδάσκει τὰ σπουδαιότερα, ἀληθέστερα καὶ ὠφελιμώτερα διδάγματα· ποιὸς εἶνε ὁ Θεός, τί εἶνε ἡ αἰώνιος ζωὴ, ποιὸς εἶνε ὁ προορισμὸς μας, τί εἶνε κρίσις, ἀνταπόδοσις κ.τ.λ.. Μακάριοι ὅσοι ἔχουν ἀνοικτὰ τὰ αὐτιά τους καὶ τὸν ἀκοῦνε.

3. Τέλος ὁ Χριστός, μετὰ τὴ διδασκαλία, ἔγινε, μὲ τρόπο θαυμαστό, καὶ ὁ **Τροφεὺς** τοῦ πλήθους. Ὁ κόσμος ἐκεῖνος, ἂν καὶ ὁ τόπος ἦταν ἔρημος κ' ἡ ὥρα περασμένη, δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγη. Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ γέρνη στὴ δύσι, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἔφευγαν. Προτιμοῦσαν νὰ μένουν ὄρθιοι καὶ νηστικοὶ στὸ ὑπαιθρο παρὰ νὰ χάσουν τὴν εὐκαιρία ν' ἀκούσουν τὸν θεῖο Διδάσκαλο. Ὁ Χριστὸς ὅμως σὰν καλὸς πατέρας θὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ παιδιὰ του, δὲν θὰ τ' ἀφήσῃ νὰ φύγουν ἔτσι. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔθρεψε τὶς ψυχὰς τους μὲ τὴ διδασκαλία, τώρα θὰ θρέψῃ καὶ τὰ σώματά τους. Ἀλλὰ πῶς; Στὴν ἔρημο τρόφιμα δὲν ὑπάρχουν. Μόνον πέντε ψωμιά καὶ δύο ψάρια ἔχουν μαζί τους οἱ μαθηταί. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ λίγα εὐλογεῖ καὶ τὰ πολλαπλασιάζει, μ' αὐτὰ στρώνει τραπέζι πάνω στὰ χορτάρια καὶ τρέφει ὅλους· πέντε χιλιάδες ἄντρες, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ, τρῶνε καὶ χορταίνουσι! Τὸ θαῦμα φωνάζει, ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Τροφεὺς τοῦ κόσμου.

Κι ὄχι μόνον τότε. Ὅπου ὑπάρχει ἡ **εὐλογία του**, ἐκεῖ τὰ πάντα εἶνε ἄφθονα καὶ φτάνουν γιὰ νὰ ζήσῃ χιλιάδες κ' ἑκατομμύρια κόσμος· ὅπου ὅμως δὲν ὑπάρχει ἡ εὐλογία του, ἐκεῖ βασιλεύει δυστυχία. Ἄς ἔχῃς χωράφια καὶ λιοστάσια καὶ ἀμπέλια, ἄς κοπιάζῃς μέρα - νύχτα, ἄς τηρῇς ὅλες τὶς συμβουλὰς τῶν γεωπόνων· ἂν δὲν δώσῃ τὴν εὐλογία ὁ Χριστὸς, εἰς μάτην ὄλοι οἱ κόποι. Πέφτει ἕνα χαλάζι καὶ τὰ καταστρέφει, ἢ ἔρχεται ἕνας καύσωνας καὶ τὰ καίει ὅλα· καὶ τότε ξοδεύεις χωρὶς νὰ εἰσπράττης, σπέρνεις καὶ δὲν θερίζεις, κοπιάζεις κ' οἱ κόποι σου πᾶνε χαμένοι. Γιατί; Διότι δὲν ἔχεις τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ. Ὅπου ὑπάρχει ἡ εὐλογία, τὰ λίγα γίνονται πολλά. Ἐκατομμύρια στρέμματα νὰ κατέχῃς, ἅμα δὲν ἔχῃς τὴν

εὐλογία τοῦ Κυρίου, εἶνε σὰν νὰ μὴν ἔχῃς τίποτα. Νὰ ζητοῦμε λοιπὸν τὴν εὐλογία του.

Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Τροφεὺς καὶ Συντηρητὴς τοῦ κόσμου. Αὐτὸς μοιράζει ἄφθονα τὰ ἀγαθὰ του σ' ἐκείνους ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν καὶ κάνουν τὸ θέλημά του. Αὐτὸς δὲν ἀφήνει νὰ πεινάσῃ ὅποιος τὸν ἐπικαλεῖται. «*Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπεινάσαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ*» (Ψαλμ. 33,11). Αὐτὸ **τὸ εἶδαμε καὶ στὶς μέρες μας**. Ὅχι μόνον πλούσιοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρα κράτη πλούσια, ὅταν ἔφευγαν ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν ἀγία του πίστι, πείνασαν καὶ δυστύχησαν. Παράδειγμα ἡ Ῥωσία· στὴ χώρα, ποὺ ἄλλοτε ἔτρεφε ὀλόκληρη τὴν Εὐρώπη, λίγα χρόνια μετὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1917, τὸ 1921, ἔπεσε τέτοια δυστυχία, ὥστε παιδιὰ γυναῖκες καὶ ἄντρες πέθαιναν ἀπὸ τὴν πείνα. Γιατί; Διότι ἀρνήθησαν τὸ Θεό, ἔγιναν ἄπιστοι ἄθεοι ἀσεβεῖς, πολέμησαν τὴν Ἐκκλησία, ἔκαναν τοὺς ναοὺς ἀποθήκες καὶ θέατρα. Αὐτὸ θὰ πάθουμε κ' ἐμεῖς, ἂν ἐγκαταλείψουμε τὸ Χριστὸ καὶ τὴν ἀγία του πίστι.

* * *

Ἄν θέλουμε, ἀγαπητοί μου, εὐημερία καὶ γαλήνη σ' ἐμᾶς καὶ στὰ σπιτία μας, ἂν θέλουμε νὰ ὑπάρχῃ εἰρήνη καὶ εὐτυχία στὸν τόπο μας, μὴ ἐγκαταλείψουμε τὸν Κύριον· ἀντιθέτως, **νὰ πλησιάσουμε ἀκόμη περισσότερο τὸ Χριστό**. Στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο ἀκούσαμε τὸ θεόπνευστο λόγο νὰ βεβαιώνη, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Ἰατρός, ποὺ θεραπεύει τὰ σώματά μας ἀπὸ κάθε λογῆς ἀσθένεια· ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Διδάσκαλος, ποὺ τρέφει τὶς ψυχὰς μας μὲ τὴν ἀλήθεια τοῦ λόγου του· ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Τροφεὺς, ποὺ συντηρεῖ τὸν κόσμον καὶ ἐνδιαφέρεται στοργικὰ καὶ γιὰ τὴν ὑλικὴ καὶ σωματικὴ μας ἀκόμη ἐπιβίωσι.

Νὰ τὸ βάλουμε καλὰ στὸ νοῦ μας καὶ **ποτέ μὴν τὸ ξεχνᾶμε**· κοντὰ στὸ Χριστὸ εἶνε ἡ ὑγεία, μακριὰ του εἶνε ἡ ἀσθένεια· κοντὰ στὸ Χριστὸ εἶνε ἡ ζωὴ, μακριὰ του εἶνε ὁ θάνατος· κοντὰ στὸ Χριστὸ εἶνε ἡ ἀλήθεια, μακριὰ του εἶνε τὸ ψέμα· κοντὰ στὸ Χριστὸ εἶνε ὅλα ἄφθονα, μακριὰ του πείνα καὶ δυστυχία.

Ἄς τρέχουμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς στὸ Χριστό, ὅπως τότε ὁ λαὸς τοῦ εὐαγγελίου. **Ἄς τὸν ἀκολουθοῦμε πάντα**. Ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ μας θὰ πειθοῦμε τότε τετραγωνικά, ὅτι μόνον αὐτὸς χαρίζει τὴ χαρὰ, τὴν ὑγεία, τὰ ἀγαθὰ, τὴν εὐτυχία. Γιατί αὐτὸς εἶνε ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου, στὸν ὁποῖο ἀνήκει ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2215	Κοίμησις Θεοτόκου (Λκ. 10,38-42· 11,27-28) Πέμπτη 15 Αὐγούστου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Τὸ σωσίβιο

«Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἑνὸς δέ ἐστι χρεία» (Λουκ. 10,41-42)

Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, ἦταν ἀκούραστος. Στὰ τρία περίπου χρόνια τῆς δημοσίας δράσεώς του ἐπᾶνω στὴ γῆ ἔτρεχε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, πήγαινε ἀπὸ μέρος σὲ μέρος κι ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, μ' ἓνα σκοπό· **νὰ σώση ψυχὰς** μὲ τὸν θεῖο λόγο καὶ μὲ τὴ χάρι τῶν θαυμάτων του. Σὰν τὸ βοσκὸ ποὺ δὲν ἀναπαύεται ἂν δὲν βρῆ τὸ πλανεμένο πρόβατο, σὰν τὸ γιατρὸ ποὺ δὲν ἡσυχάζει μέχρι νὰ κἀνῃ τὸν ἄρρωστο καλά, ἔτσι καὶ ὁ Χριστός. Οἱ ἄνθρωποι ἦταν πλανεμένοι κ' ἔπρεπε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ νὰ βροῦν πάλι τὸ δρόμο τους· ἦταν ἄρρωστοι ψυχικὰ καὶ σωματικὰ, καὶ περίμεναν νὰ τοὺς θεραπεύσῃ.

Τὸ μεγάλο αὐτὸ **ἐνδιαφέρον** βλέπουμε καὶ στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ποὺ διαβάζεται πρὸς τιμὴν τῆς ἑορτῆς τῆς Παναγίας.

* * *

Καταπονημένος, ἀγαπητοί μου, ὁ Χριστὸς μετὰ ἀπὸ πεζοπορία φτάνει σ' ἓνα μικρὸ χωριό, τὴ **Βηθανία**, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐκεῖ κατοικοῦσε μία **φιλικὴ τοῦ οἰκογένεια** ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν τρία ἀδέρφια, ὁ ἀγαπητὸς του Λάζαρος καὶ οἱ δύο ἀδελφές του Μαρία καὶ Μάρθα. Ἡ ἐπίσκεψι τοῦ Κυρίου στὸ σπιτάκι τους ἔφερε **χαρὰ** ποὺ δὲν περιγράφεται. Θὰ φιλοξενοῦσαν στὸ φτωχικὸ τους τὸ μεγάλο Ξένο! Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι χαίρονται ὅταν φιλοξενοῦν κάποιον ἐπίσημο· μὰ ὑπάρχει πιὸ ἐπίσημος καὶ πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὸ Χριστό; Μεγάλη πράγματι ἡ **τιμὴ** αὐτῆ.

Τί χαρὰ καὶ τί εὐτυχία θὰ ἦταν καὶ γιὰ σένα **νὰ φιλοξενήσῃς στὸ σπίτι σου τὸ Χριστό!** Ἄν ὅμως τὸ ἐπιθυμῆς, μπορεῖς καὶ τώρα νὰ τὸν φιλοξενήσῃς. Ἐρωτᾷς τὸ **πῶς**; Ὑπάρχουν ἀρκετοὶ τρόποι. Θυμήσου π.χ. ἐκεῖνα τὰ λόγια του· «*Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε*» (Ματθ. 25,40). Αὐτὸν τὸν ἴδιο δηλαδὴ φιλοξενεῖς ὅταν κἀνης ἐλεημοσύνη στὸν

φτωχὸ καὶ ἀδύνατο. Τὸν φιλοξενεῖς ἀκόμη ὅταν κοινωνῆς τὰ ἄχραντα μυστήρια· γίνεσαι τότε ὀλόκληρος ἓνα ἀνάκτορο, μέσα στὸ ὁποῖο ἔρχεται καὶ κατοικεῖ ὁ Χριστός. Τὸν φιλοξενεῖς ὅμως καὶ ὅταν προσηλώνεσαι καὶ **ἀκοῦς μὲ προθυμία τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ**.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἔκανε καὶ ἡ **Μαρία** ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου, ὅπως ἀκούσαμε· κάθισε κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄκουγε μὲ προσοχὴ τὴ διδασκαλία του. Τὰ λόγια του ἦταν γι' αὐτὴν χρυσάφι καθαρὸ ποὺ ἔπεφτε ἐξ οὐρανοῦ, δροσιὰ τῆς ψυχῆς της. Ἄκουγε τὸν Κύριο καὶ δὲν χόρταινε.

Ποῦ εἶνε ὅμως τόση ὥρα ἡ ἀδελφὴ της ἡ Μάρθα; Ἡ **Μάρθα** θεώρησε ὅτι πρέπει μὲ ἄλλο τρόπο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Χριστό. Μιὰ καὶ τοὺς ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ ἔρθῃ στὸ σπίτι τους, ἔπρεπε νὰ τὸν φιλοξενήσουν ὅσο μποροῦν καλύτερα. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ἐτοιμάζῃ φαγητὰ διάφορα. Καὶ ἡ δουλειὰ αὐτὴ δὲν τῆς ἄφηνε χρόνο νὰ μείνῃ κι αὐτὴ κοντὰ του. Ἀπασχολημένη στὴν κουζίνα εἶχε ἀφήσει τὸ Χριστό. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ ἔρχεται ἐκεῖ ποὺ μιλοῦσε ὁ Διδάσκαλος καὶ λέει μὲ παράπονο· –Κύριε, ἔχω τόση δουλειὰ νὰ κάνω, πνίγομαι, δὲν τὰ βγάζω πέρα· σὲ παρακαλῶ, πῆς στὴ Μαρία τὴν ἀδελφὴ μου, ποὺ μ' ἔχει ἀφήσει μόνη, νὰ ῥθῆ νὰ μὲ βοηθήσῃ.

Ἄλλὰ ὁ Χριστὸς τί τῆς ἀπαντᾷ· –«*Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἑνὸς δέ ἐστι χρεία*» (Λουκ. 10,41-42). Μάρθα, δαπανᾷς τὸν πολὺτιμο χρόνο γιὰ ἄλλα πράγματα· καὶ πάνω στὶς πολλὰς φροντίδες ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ξεχάσῃς τὸ ἓνα, ποὺ εἶνε καὶ τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα, **τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς**.

Ἄχ, ἀδελφοί μου, πόσο τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ **ἐφαρμόζονται καὶ σ' ἐμᾶς!** Γιὰ τόσα δευτερεύοντα πράγματα φροντίζουμε· καὶ μόνο γιὰ τὴν ἀθάνατη ψυχὴ δὲν δείχνουμε κάποιον ἐνδιαφέρον.

Ῥίξτε ἓνα βλέμμα στήν κοινωνία καί θά δῆ-
τε ἀνθρώπους, πού ἀπ' τὸ πρῶτὸ μέχρι τὸ βράδου
σκέπτονται, συζητοῦν, ἐργάζονται καὶ **τρέχουν**
γιὰ τὶς ὑλικές τους ὑποθέσεις· γιὰ τὸ φαῖ καὶ τὸ
πιετό, γιὰ ἀπολαύσεις καὶ διασκεδάσεις, γιὰ τὸ
ντύσιμο καὶ τὴν ἐμφάνισι, γιὰ περιουσίες καὶ
κέρδη, γιὰ χωράφια σπίτια καὶ μαγαζιά, γιὰ ζῶα
καὶ σκυλιά... Γιὰ ὅλα μὰ ὅλα φροντίζουν, ὅλα τὰ
θυμοῦνται, τὴν ψυχὴ ὅμως τὴν ἔχουν ξεχάσει·
σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει, σὰν νὰ μὴν ἔχουν ψυχὴ.

Βλέπουμε πολλοὺς πού **κυνηγοῦν τὸ χρῆμα**,
τὶς καταθέσεις, τὰ δάνεια καὶ τοὺς τόκους, μὲ
σκοπὸ ὄχι ἀπλῶς νὰ ζήσουν ἀλλὰ νὰ πλουτί-
σουν καὶ νὰ θησαυρίσουν. Κοπιάζουν γιὰ νὰ
στήσουν ἑταιρείες, νὰ ἰδρῦσουν νέες ἐπιχει-
ρήσεις, ν' ἀνοίξουν ἄλλες δουλειές, νὰ ἐπεκ-
τείνουν ἐγκαταστάσεις. Εἶνε ἀεικίνητοι. Γιὰ
τὴ σωτηρία ὅμως τῆς ψυχῆς μένουν ἀδρανεῖς,
ἄπρακτοι, δὲν κάνουν καμμία ἐνέργεια.

Ἄλλοι πάλι ἀγωνίζονται **νὰ διακριθοῦν κοι-
ωνικά**, ν' ἀναπτύξουν γνωριμίες, νὰ καλλιεγή-
σουν δημόσιες σχέσεις, νὰ καταλάβουν ἐπίκαι-
ρες θέσεις, ν' ἀνεβοῦν σκαλοπάτια δόξης. Ἀ-
ναλώνονται, ἰδρώνουν, ματώνουν, ἀλλὰ γιὰ τὴν
αἰώνια σωτηρία μένουν ἀναίσθητοι.

—Ἄνθρωποι, φωνάζει ὁ θεῖος Λυτρωτής, «*με-
ριμνᾶτε καὶ τυρβάζεσθε περὶ πολλὰ, ἐνὸς δὲ
ἐστὶ χρεία*».

—Ἀλλὰ πῶς; θά πῆτε· νὰ δέσω λοιπὸν τὰ χέ-
ρια καὶ **νὰ μὴν ἐργάζωμαι, νὰ μὴ ζητῶ τὴν πρό-
οδὸ μου**;... Τέτοιο πρᾶγμα δὲν σοῦ εἶπε ὁ Χρι-
στός. Ὁ Χριστὸς θέλει νὰ ἐργάζεσαι, ἀλλ' ὡς
πρῶτο ἔργο καὶ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα νὰ θε-
ωρῆς τὴ φροντίδα γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς.
Ἡ πρώτη καὶ μεγαλύτερη ἀνάγκη εἶνε νὰ σωθῆ
ἡ ψυχὴ· ἔπειτα μπορεῖς νὰ φροντίζης καὶ γιὰ
τὰ ἄλλα· κανεὶς δὲν σοῦ τὸ ἀπαγορεύει.

* * *

Προτοῦ νὰ τελειώσω, ἀγαπητοί μου, ἀκοῦ-
στε τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτο. Κάποτε τρεῖς φίλοι,
νέοι ἐπιστήμονες, ἓνας ἀστρονόμος, ἓνας φυ-
σικὸς καὶ ἓνας φιλόλογος, θέλησαν γιὰ ἀνα-
ψυχὴ νὰ κάνουν **μιὰ βαρκάδα στὴ θάλασσα**,
ἀφοῦ ὁ καιρὸς ἦταν καλός. Ἔπιασαν συζητή-
σι μὲ τὸ βαρκάρη. —Ξέρεις ποῦ εἶνε ὁ Ὀρίων;
τὸν ρωτᾷ ὁ ἀστρονόμος. —Ὁχι, λέει ὁ βαρ-
κάρης. —Ἄ, ἔχασες τὴ μισή σου ζωὴ. —Ξέρεις τί
εἶνε μαγνητισμός, ἠλεκτρισμός, ἔλξις; τὸ ρω-
τᾷ ὁ φυσικὸς. —Ὁχι, λέει ὁ βαρκάρης. —Ἐ,
ἔχασες τὴ μισή σου ζωὴ. —Ἐχεις ἀκούσει γιὰ τὰ
ποιήματα τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Πινδάρου, τοῦ
Σαίξπηρ; ρωτᾷ κι ὁ φιλόλογος. —Ὁχι, λέει ὁ
βαρκάρης. —Ὡ, ἔχασες τὴ μισή σου ζωὴ. Σὲ
λίγο ὅμως ἡ θάλασσα ἀγρίεψε, τὰ κύματα ἄρ-

χισαν νὰ χτυποῦν τὴ βάρκα πολὺ δυνατά. Κιν-
δύνευαν. Τότε ὁ βαρκάρης ρώτησε· —Παιδιά,
κολύμπι ξέρετε; —Ὁχι, ἀπαντοῦν. —Λυπᾶμαι,
ἀλλὰ τώρα θά χάσετε ὅλη τὴ ζωὴ σας!...

Τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ ταιριάζει σ' ἐμᾶς. Ἡ ζωὴ
αὐτὴ εἶνε ταξίδι σὲ μιὰ θάλασσα. Βάρκα εἶνε
ἡ κοσμοθεωρία, οἱ πεποιθήσεις, τὰ ἐρείσμα-
τά μας. Ἐπιβάτες εἴμαστε ὅλοι ἐμεῖς. Ὅταν
λοιπὸν οἱ θλίψεις ἢ μία κοντὰ στήν ἄλλη σὲ
πλήττουν σὰν κύματα, τότε τί νὰ σοῦ κάνουν
τὰ χρήματα; ὅταν ἡ συνείδησι σὲ τύπτῃ σὰν
καταιγίδα, τότε τί νὰ σοῦ προσφέρουν τὰ μέ-
γαλα; ὅταν ὁ θάνατος ξεπροβάλλῃ ἄγριος σὰν
κῆτος νὰ σὲ καταπιῇ, τότε σὲ τί θά σὲ βοηθή-
σῃ ἡ ἐπιστήμη, τὸ ἐμπόριο, τὰ πλοῦτη, τὰ ἀ-
ξιώματα; Ἐνα πρᾶγμα σοῦ εἶνε ἀναγκαῖο· **ἡ
πίστι στὸ Θεό**. Αὐτὸ εἶνε τὸ «*ἔν*» πού χρειά-
ζεται ἀπαραιτήτως, τὸ σωσίβιο πού σοῦ ρί-
χνει ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ σωθῆς. Χωρὶς τὴν πίστι
θά ναυαγήσῃς καὶ θά πνιγῆς.

Ναί, ἀγαπητοί μου. Ὅ,τι εἶνε **τὸ σωσίβιο γιὰ
τὸ ναυαγό**, αὐτὸ εἶνε ἡ πίστι γιὰ τὸν ἄνθρωπο.
Ὅ,τι εἶνε τὸ νερὸ γιὰ τὸ ψάρι —χωρὶς αὐτὸ δὲν
μπορεῖ νὰ ζήσῃ—, αὐτὸ εἶνε γιὰ τὸν ἄνθρωπο
ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας. Ὅ,τι εἶνε γιὰ τὴ
σωματικὴ μας ζωὴ ὁ ἀέρας καὶ τὸ ὀξυγόνο,
αὐτὸ εἶνε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας ἡ χά-
ρις τῆς πίστεως. Εἶνε δηλαδὴ ἐκεῖνο τὸ ἀναγ-
καῖο, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Χριστὸς εἶπε ὅτι «*ἐνὸς ἐ-
στι χρεία*». Τὸ ἔχεις αὐτὸ μέσα σου; κέρδισες
τὸ πᾶν· δὲν τὸ ἔχεις; τὰ ἔχασες ὅλα.

Ἐπὶθεσε ὅτι ταξιδεύεις καὶ στὸ πλοῖο πού
μπήκες ἄλλος ἔχει ἐμπορεύματα ἀξίας, ἄλλος
ἔχει πολυτίμους λίθους, διαμάντια καὶ πετρά-
δια, ἄλλος σακκιά γεμᾶτα χρυσᾶ νομίσματα...·
ἐσὺ δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα σωσίβιο.
Ἄν ὅμως συμβῆ ναυάγιο καὶ πέσετε ὅλοι στὴ
θάλασσα, **ποιός θά σωθῆ**; ἐκεῖνοι πού πήραν
μαζί τους ἐκεῖνα τὰ πλοῦτη, ἢ ἐσὺ πού εἶχες
τὴν πρόνοια νὰ πάρῃς μαζί σου τὸ σωσίβιο;
Ἐσὺ βέβαια, ἐνῶ οἱ ἄλλοι θά πνιγοῦν καὶ θά
κατεβοῦν μαζί μὲ τὰ πλοῦτη τους στὸ βυθό.

Προσπάθησε, ἀδελφέ μου, ν' ἀκολουθήσῃς
τὸ Χριστό, νὰ βρῆς τὴν πίστι στὸ Θεό, νὰ γίνῃς
ζωντανὸς Χριστιανός. Τότε θά ἴσαι ἀσφαλισμέ-
νος. Τὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ θά σὲ προστατεύῃ,
δὲν θά σ' ἀφήσῃ νὰ χαθῆς. Κι ἀφοῦ μαζί μὲ τὸ
Χριστὸ περάσῃς τὴ μαύρη θάλασσα τῆς παρού-
σης ζωῆς, θ' ἀποβιβασθῆς σῶος στὴ χώρα τῆς
αἰωνιότητος. Ἐκεῖ θά ἴσαι **γιὰ πάντα μακάρι-
ος**. Θά ἔχῃς ἐκλέξει, μαζί μὲ τὴ Μαρία καὶ τὴν
Παναγία μας, «*τὴν ἀγαθὴν μερίδα*»· θά ἴσαι αἰ-
ώνιο κτῆμα σου, δὲν θά σοῦ ἀφαιρεθῆ ποτέ.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2216	Κυριακὴ Θ' Ματθαίου (Μαθθ. 14,22-34) 18 Αὐγούστου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ Χριστὸς φέρνει τὴ γαλήνη

«Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος» (Μαθθ. 14,32)

Ὁ κίνδυνος στὴ ζωὴ αὐτῆ, ἀγαπητοί μου, ἐλλοχεύει παντοῦ. Τὸ ζοῦμε καθημερινῶς. Κινδυνεύουμε σωματικῶς, κινδυνεύουμε καὶ ψυχικῶς. **Κινδυνεύει τὸ σῶμα** ἀπὸ γνωστὲς καὶ ἄγνωστες, αἰσθητὲς καὶ ἀνεπαίσθητες ἀπειλές· ἀπειλεῖται ἡ υἰεία, ἡ ἀσφάλεια, ἡ ἀρτιμέλεια, αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ζωὴ μας.

Κινδυνεύει ὁμως καὶ ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ ποικίλες προσβολές· ἀπὸ τὸν διάβολο καὶ τοὺς δαίμονες, ἀπὸ κακοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν ἁμαρτωλὸ κόσμο ἐν γένει, μὰ καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν παλαιὸ ἐαυτὸ μας μὲ ὅλα του τὰ πάθη, τὶς ἀδυναμίες του καὶ τὶς κακὲς συνήθειές του. Θέλητρα καὶ φόβητρα τριγύρω, ζιζάνια καὶ τριβόλια στὴ συμβίωσι, πλάνες καὶ ἀλλοιώσεις στὸ φρόνημα, ἐξασθένησι καὶ παράλυσι στὴ διάθεσι, παγίδες καὶ γλιστρήματα στὴν πορεία.

Ἡ αἴσθησι τοῦ κινδύνου μερικὲς φορές ἐντείνεται καὶ κάποιες στιγμὲς κορυφώνεται. Καὶ τότε, παρὰ τὴν ἰδέα ποὺ εἶχαμε γιὰ τὸν ἐαυτὸ μας, φαίνεται στὴν πρᾶξι πόσο μικρὲς εἶνε οἱ δυνάμεις μας. Λίγοι ἀνθρωποὶ τὴν ὥρα τῆς δοκιμασίας ἀποδεικνύονται γενναῖοι καὶ μένουν ἀκλόνητοι. Οἱ περισσότεροι –κακὰ τὰ ψέματα– **καμπτόμεθα**, χάνουμε τὸ θάρρος, ὀλιγοπιστοῦμε, σαστίζουμε, δὲν ἐλέγχουμε τὶς ἀντιδράσεις μας, δὲν ξέρουμε τί λέμε καὶ τί κάνουμε. Δὲν ὀμιλοῦμε ἐδῶ γιὰ ἀπίστους.

Καὶ **μεταξὺ τῶν θεωρουμένων πιστῶν** πολλοὶ δυστυχῶς στὴν δεδομένη δύσκολη στιγμὴ ὀλιγοπιστοῦν καὶ παραφέρονται· μερικοὶ κλαῖνε καὶ παραπονοῦνται στὸ Θεό, ἄλλοι δυσανασχετοῦν καὶ γογγύζουν στὸν Κύριο ὅπως οἱ Ἑβραῖοὶ στὴν ἔρημο, ἄλλοι ἀνοίγουν τὸ βρωμερὸ τους στόμα, ὑβρίζουν τὰ θεῖα καὶ βλασφημοῦν χυδαῖα. Καὶ κάποιοι –ποῦ ἴσως ζητοῦσαν ἀφορμὴ– καταντοῦν σὲ ἀπιστία καὶ ἀθεία· εἶνε ὁμως ἀδικοιολόγητοι.

Ὅλοι πάντως οἱ κίνδυνοι, ὅλες οἱ ἀπειλὲς καὶ ὅλες οἱ δοκιμασίες, ὅλα **εἶνε ἐν γνώσει**

τοῦ Θεοῦ· τίποτα δὲν συμβαίνει ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Κυρίου, τίποτα δὲν διαφεύγει ἀπὸ τὸ μάτι του. Αὐτὸ τὸ εἶδαμε καθαρὰ καὶ στὴ σημερινὴ περικοπὴ τοῦ εὐαγγελίου.

Σὲ θανάσιμο κίνδυνο βρέθηκαν **οἱ μαθηταὶ** τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὴν ὥρα τοῦ κινδύνου ἐπεμβαίνει ὁ ἴδιος καὶ τοὺς σώζει. Ποιὸς ἦταν ὁ κίνδυνος καὶ **πῶς τοὺς ἔσωσε ὁ Κύριος;**

Α'. Οἱ ἀπόστολοι, ἀγαπητοί μου, βρίσκονται στὴν παραλία τῆς λίμνης Γεννησαρέτ ποὺ εἶνε ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Καπερναοῦμ. Ἔχει προηγηθῆ τὸ θαῦμα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἄρτων γιὰ τοὺς πεντακισχιλίους ἄνδρες. Καὶ τώρα ὁ Χριστὸς δίνει ἐντολὴ στοὺς μαθητάς του νὰ ἐπιβιβασθοῦν ἀμέσως στὸ πλοῖο καὶ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Καπερναοῦμ, μέχρις ὅτου ἐκεῖνος ἀπολύσῃ τὸ πλῆθος. Ὑπακούουν, μπαίνουν στὸ καΐκι καὶ ξεκινοῦν μὲ καλὸ καιρὸ, ἐνῶ ὁ ἴδιος **ὁ Κύριος ἀνεβαίνει στὸ ὄρος νὰ προσευχηθῆ** μόνος κατὰ τὴ συνήθειά του.

Οἱ μαθηταὶ ταξιδεύουν καὶ ἡ νύχτα σιγὰ –σιγὰ πέφτει. Ὅταν φτάνουν στὴ μέση περίπου τῆς ἀποστάσεως, τὸ σκοτάδι εἶνε πυκνὸ. Μετὰ τὰ μεσάνυχτα ὁμως ὁ καιρὸς ἀλλάζει· ἀρχίζει ἀέρας δυνατὸς καὶ ἀντίθετος πρὸς τὴν πορεία τους, ποὺ σηκώνει κύματα πολὺ μεγάλα. Τὸ μικρὸ σκάφος ὄχι μόνον βασανίζεται ἀλλὰ καὶ κινδυνεύει σοβαρὰ. Οἱ ἐπιβάτες, παρ' ὅλο ποὺ ξέρουν ἀπὸ θάλασσα καὶ φουρτοῦνες, αὐτὴ τὴ φορὰ **νιῶθουν ἀγωνία**· θὰ φτάσουν ἄραγε ζωντανοὶ στὸ λιμάνι;

Καὶ νὰ σκεφτῆ κανεὶς ὅτι τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τοῦ μικροῦ πλοίου εἶνε ὅλοι οἱ διαλεχτοὶ συνεργάτες τοῦ Χριστοῦ, τὰ πολύτιμα στελέχη τῆς Ἐκκλησίας ποὺ θὰ ἰδρῦση. Καὶ τώρα κινδυνεύουν νὰ χαθοῦν ὅλοι. **Ποῦ εἶνε λοιπὸν τὴν ὥρα αὐτῆ ὁ Κύριος;** Τώρα ἀκριβῶς τὸν χρειάζονται. Τοὺς ἄφησε, τοὺς ξέχασε;

Στὴν περιπέτεια αὐτῆ, ἀδελφοί μου, **βλέπω**

ζωγραφισμένη και όλη τή δική μας ζωή. Ταξιδιώτες κ' έμείς στο πέλαγος του κόσμου, έπάνω στο πλοίο τής Έκκλησίας, μέ κατεύθυνσι και προορισμό τόν ούρανό. Άλλά τò ταξίδι μας, είτε στην προσωπική μας ζωή του καθενός είτε στη ζωή τής Έκκλησίας ως συνόλου, δέν έχει πάντοτε νηνεμία και καλωσύνη· συχνά συναντᾶ τρικυμίες και ταλαιπωρίες, ύφάλους και σκοπέλους. Οί άνεμοι και τὰ κύματα τῶν πειρασμῶν και τῶν διωγμῶν ἀπειλοῦν νὰ μᾶς καταπιοῦν.

Στενοχωρούμεθα, ύποφέρουμε, καταβαλόμεθα. Άλλοτε μᾶς δέρνει ὁ άνεμος τής φτώχειας, ἄλλοτε ἡ θύελλα τής ἀδικίας, ἄλλοτε ἡ καταγίδα τής ἀρρώστιας ἢ τής ἀνιάτου ἀσθενείας, ἄλλοτε ὁ τυφῶνας τής συκοφαντίας, ἄλλοτε ὁ κυκλώνας του διωγμοῦ. «*Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασιανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ άνεμος*» (Ματθ. 14,24). Μείναμε λοιπὸν μόνοι και **ἀβοήθητοι στίς συμφορὲς του βίου;** Άλλοίμονο!...

Άς ξαναγυρίσουμε στους μαθητὰς του Χριστοῦ, νὰ δοῦμε τὴ συνέχεια.

Β'. Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε ὁ κίνδυνος ναυαγίου, τους βρίσκει τώρα ἄλλη λαχτάρα. Ξαφνικά, ἐκεῖ μέσ' στο σκοτάδι, βλέπουν τὸν Διδάσκαλό τους σὰν σκιὰ **νὰ περπατᾶ πάνω στ' ἀφρισμένα κύματα** και νὰ πλησιάζη. Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν αὐτό; Κάτι ἄλλο συμβαίνει, κάτι κακό. Νομίζοντας πῶς εἶνε **φάντασμα**, ταραζονται και τους ξεφεύγουν φωνὲς τρόμου.

Εὐτυχῶς ὅμως, δέν ἦταν φάντασμα· ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, και ἐρχόταν νὰ τους βοηθήσῃ. «*Θάρρος!*», τους φωνάζει, «*ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβᾶστε*» (ἔ.ἀ. 14,27). Ἐπὶ τέλους ἀνέπνευσαν.

Ὁ Πέτρος ξεθαρρεῦει και μιλάει· —*Άν εἶσαι σύ, Κύριε, δός μου ἐντολὴ νὰ ῥθῶ κοντά σου πατώντας κ' ἐγὼ πάνω στὰ νερά.* —*Έλα, λέει ὁ Χριστός. Κι αὐτός, λὲς και ἡ θάλασσα ἔγινε ξηρά, βαδίζει πράγματι γιὰ λίγο πάνω στὰ κύματα. Άλλά σὲ μιὰ στιγμή βλέπει δυνατό τὸν άνεμο, χάνει τὴν πίστι του κι ἀρχίζει νὰ βουλιάζῃ. «*Κύριε, σῶσόν με*», φωνάζει. Άμέσως ὁ Χριστὸς ἀπλώνει τὸ χέρι και τὸν πιάνει. «*Ὁλιγόπιστε! εἰς τί ἐδίστασας;*» (ἔ.ἀ. 14,31), του λέει. Άνεβαίνουν τώρα στο πλοίο κι ἀμέσως κοπάζει ὁ άνεμος «*Και ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ άνεμος*» (ἔ.ἀ. 14,32).*

Ὁ ἔλεγχος αὐτὸς του Κυρίου στον Πέτρο ἀρμόζει, ἀδελφοί μου, και σ' ἐμᾶς. Γιατί κ' ἐμείς ἔχουμε βέβαια κάποια πίστι, ἄλλά **ἡ πίστι μας εἶνε λιγοστή.** Εὔκολα τὰ χάνουμε. Άρκεῖ μιὰ ἀντιξοότητα, μιὰ θλίψις, μιὰ ἀδικία, μιὰ ἀποτυχία, μιὰ ὁποιαδήποτε δοκιμασία που ἐπι-

τρέπει ὁ Θεός, και ἡ πίστι μας ἐξασθενεῖ, παραλύει· βουλιάζουμε, πνιγόμαστε. Λησμονοῦμε, ὅτι δέν εἶμαστε μόνοι στον κόσμο. Λησμονοῦμε τὴν ἱστορία τής ζωῆς μας, τὰ θαύματα που ἔχουμε δεῖ. Στίς δυσκολίες δέν ἔχουμε ἀντοχή· ὅλα σκοτεινιάζουν, φαίνονται μαῦρα, καμμία ἀκτίνα φωτὸς δέν λάμπει.

Εἶμαστε **ἀδύναμοι στην πίστι.** Ἔτσι ἐνιωσαν κάποτε τὴν ἀρχὴ κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι, που ἦταν συνεχῶς κοντὰ στο Χριστό κ' ἔβλεπαν κάθε μέρα τὰ θαύματά του· και τότε εἶπαν στον Κύριο· «*Πρόσθετε ἡμῖν πίστιν*», πρόσθεσέ μας, δός κι ἄλλη πίστι (Λουκ. 17,5). Αὐτὸ ἂς ζητήσουμε κ' ἐμείς. Γιατί ἡ πίστι εἶνε ἀπαραίτητη. Εἶνε σὰν τὴν πυξίδα στο πλοίο. Χωρὶς πυξίδα δέν ταξιδεύει ὁ ναυτικός, και χωρὶς πίστι δέν ζῆ ὁ Χριστιανός.

* * *

Εἶδαμε, ἀγαπητοί μου, ὅτι μόλις ὁ Χριστὸς πάτησε τὰ ἅγια πόδια του ἐπάνω στο πλοίο, ὅλα ἠσύχασαν, και ὁ άνεμος και τὰ κύματα, και ἔγινε παντοῦ **γαλήνη.** Και ἄλλοτε ἐπίσης σὲ τρικυμία εἶχε ἐπιτιμήσει τους ἀνέμους και τὴ θάλασσα «*και ἐγένετο γαλήνη μεγάλη*» (ἔ.ἀ. 8,26).

Ἡ γαλήνη, ἡ εἰρήνη, ἡ ἡρεμία εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸ **γνώρισμα τής παρουσίας του Θεοῦ** τόσο στον φυσικὸ κόσμο ὅσο και στον ψυχικὸ κόσμο του ἀνθρώπου. Πρὸ τής πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων αὐτὸ ἦταν τὸ κλίμα που ἐπικρατοῦσε στον παράδεισο. Και μετὰ τὴν σταυρική θυσία του Κυρίου και τὴν ἴδρυσί τής Έκκλησίας του Χριστοῦ αὐτὸ εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸ τής παρουσίας του ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ἁμαρτία, που προκάλεσε ὁ διάβολος, ἐτάραξε τὴ γαλήνη του παραδείσου και ταραζει ἀκόμη τὴν εἰρήνη στη ζωή τῶν ἀνθρώπων.

Άνελεύθερα πάθη, κακὲς ἐπιθυμίες, πονηροὶ διαλογισμοὶ ἀναστατώνουν τὴν ἐσωτερική ζωή τής ψυχῆς· και ἐγκληματικές πράξεις, ἀπὸ τὰ μικροπταίσματα μέχρι τους ὀλεθρίους πολέμους, ταραζοῦν τὶς ἀνθρώπινες κοινώνιες. **Ἡ ταραχὴ εἶνε γνώρισμα τής ἐνεργείας του πονηροῦ πνεύματος.**

Ὁ Χριστὸς ἔχει τὴ δύναμι νὰ διώχνῃ τὰ πονηρὰ πνεύματα· ἐκεῖνος φέρνει τὴ γαλήνη του και τὴ χαρίζει στον καθένα που τὸν προσκαλεῖ κοντά του και στη ζωή του. Κάθε φορὰ λοιπὸν που εἶμαστε ταραγμένοι, θλιμμένοι, συγχυσμένοι, ἀπελπισμένοι, ἂς καλοῦμε κοντὰ μας τὸ Χριστό. Και ὅπως γαλήνευσε τότε τὴν τρικυμία, θὰ φέρῃ και σ' ἐμᾶς, τὴν ψυχὴ και τὴν ζωή μας, τὴν ποθητὴ εἰρήνη και γαλήνη, που μόνο αὐτὸς χορηγεῖ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2217

Τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ
Σάββατο 24 Αὐγούστου 2019

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὡς ἱεροκήρυκας

Χαίρει καὶ ἀγάλλεται, ἀγαπητοί μου, σήμε-
ρα - ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ
ἢ ἁγία μας Ἐκκλησία, γιατί αὐτὴ ἀνέδειξε τέ-
τοιον ἥρωα καὶ γίγαντα τῆς πίστεως.

Δὲν εἶνε δυνατόν ἐδῶ νὰ ἐξιστορήσουμε
ὄλους τοὺς ἄθλους του, τὰ ἥρωικὰ κατορθώ-
ματα, τὸ μαρτυρικὸ θάνατο, τὶς προφητεῖες
καὶ τὰ θαύματά του. Λέω μόνο, ὅτι ὁ ἐθνο-
μάρτυς καὶ ἱερομάρτυς αὐτὸς **ἔζησε μέσα
στὰ σκοτεινὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας.**

Ἐὰν ἡ θεία πρόνοια δὲν **ἀναδείκνυε τότε ὑ-
πέροχους ἄνδρες**, γιὰ νὰ κρατήσουν ἄσβηστη
τὴ λαμπάδα τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, ἢ
φυλὴ μας θὰ εἶχε ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τὸ πρόσωπο
τῆς γῆς. Ταπεινοὶ καλόγεροι στοὺς νάρθηκες
τῶν ναῶν δίδασκαν τὰ σκλαβόπουλα τὴν πί-
στι τοῦ Χριστοῦ μαζί με τὰ ἑλληνικὰ γράμματα.
Ἐμποροὶ διέσχιζαν τὰ Βαλκάνια, ποὺ δροῦ-
σαν περισσότερο ὡς διπλωμάτες καὶ πρόξενοι
παρὰ ὡς ἐπιχειρηματίες. Εὐκατάστατοι πλοί-
αρχοὶ ἄνοιγαν τὰ πορτοφόλια τους κ' ἔδιναν
χρήματα γιὰ νὰ ἰδρύωνται εὐαγγῆ ἰδρύματα.
Πολλοὶ ἀνώνυμοι πατριῶτες ὑπηρετοῦσαν τὸ
ἔθνος με ποικίλους τρόπους. Ἄλλοι τέλος,
μὴ ὑποφέροντας τὴ δουλεία, ἔβγαιναν στὰ
βουνὰ προετοιμάζοντας τὴν ἐθνεγερσία.

Δὲν εἶνε ὑπερβολὴ ὅμως ἂν ποῦμε ὅτι ἀπὸ
ὄσους ἀναφέραμε κανεὶς δὲν εὐεργέτησε τὸ
ἔθνος τόσο ὅσο ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός.
Αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ **πρόδρομος** τῆς ἑλληνικῆς ἐ-
παναστάσεως, **κήρυκας** ποὺ τὴν καρδιά του
πύρωνα δύο φλόγες, ἡ ἀγάπη στὸ Θεὸ καὶ ὁ
πόνος γιὰ τὴν πατρίδα.

* * *

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, ἀγαπητοί μου, εὐεργέτη-
σε τὸ ἔθνος ὡς κήρυκας. Ἄς δοῦμε λοιπὸν **τί
κήρυγμα ἔκανε** καὶ τί ἀποτελέσματα εἶχε τό-
τε στὴ γενεὰ του καθὼς καὶ στὶς μετέπειτα
γενεές. Τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ γνω-
ρίσματα τοῦ κηρύγματός του εἶνε τὰ ἑξῆς.

✓ Τὸ κήρυγμά του ἦταν **ἀπλό**. Δὲν ἔμοιαζε με

τὰ σημερινὰ κηρύγματα. Ὁ ἅγιος μιλοῦσε ἀ-
πὸ τὴν καρδιά του. Κανένας ἄλλος ἱεροκήρυ-
κας δὲν ἄγγιξε τὶς καρδιὲς ὅπως αὐτός. Κα-
τέβαινε στὸ ἐπίπεδο τῶν ἀκροατῶν, μιλοῦσε
λαϊκὰ, πολλές φορές ἄνοιγε καὶ διάλογο με
κάποιον ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς του. Σὲ ὠρισμέ-
να ἐν τούτοις σημεία ἀνέβαινε σὲ ὕψη ἀγγε-
λικὰ καὶ ἔθιγε ὑψηλὰ θεολογικὰ θέματα.

✓ Ἦταν ἀκόμη τὸ κήρυγμά του **οἰκοδομητικό**.
Ἔνας ἦταν ὁ σκοπὸς του, ἡ οἰκοδομὴ τῶν πι-
στῶν. Ἦθελε νὰ καταρτίση καὶ νὰ καλλιεργή-
ση τὶς ψυχὰς τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων,
ποὺ εἶχαν πέσει στὴν ἀμάθεια καὶ τὴν ἄγνοια,
καὶ νὰ τοὺς στηρίξη στὴν ὀρθόδοξο πίστι.

✓ Ἄν ἄνοιγε κανεὶς τὴν καρδιά τοῦ ἁγίου Κο-
σμᾶ, θὰ εὗρισκε γραμμμένο ἓνα ὄνομα· *Ἰησοῦς
Χριστός*, «τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα» (Φιλιπ. 2,9). Γι' αὐ-
τὸ καὶ τὸ κήρυγμά του ἦταν **χριστοκεντρικό**.
Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸ Χριστὸ τὸν ἔκανε νὰ λέη·
*«Τὸν Χριστὸν μας παρακαλῶ νὰ μὲ ἀξιῶση νὰ
χύσω καὶ ἐγὼ τὸ αἷμα μου διὰ τὴν ἀγάπην
του, καθὼς τὸ ἔχουσε καὶ ἐκεῖνος διὰ τὴν ἀγά-
πην μου»* (ἡμ. ἐργ. σ. 106). Ὅπου πήγαινε ἔστηνε σταυ-
ροὺς καὶ νὰ μοίραζε σταυρουδάκια.

✓ Δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ
συγκαλύψουν τὰ σκάνδαλα καὶ σιωποῦν. Τὸ
κήρυγμά του ἦταν συχνὰ **ἐλεγκτικό**. Ἦλεγχε
τοὺς Ἑβραίους, ἤλεγχε καὶ τοὺς Τούρκους.
Πρὸ παντὸς ὅμως ἤλεγχε τοὺς Ἑλληνας·
καυτηρίαζε τοὺς κακοὺς δημογέροντες, ποὺ
ἐκμεταλλεύονταν τὸ φτωχὸ λαό. Στὰ Ἐπτά-
νησα, ὅταν ἔμαθε ὅτι οἱ προύχοντες πιέζουν
τοὺς σκλάβους ἀδελφούς των χειρότερα κι
ἀπὸ τοὺς Βενετούς, κήρυξε ἐναντίον αὐτῶν
τῶν ἐκμεταλλευτῶν· τότε ὁ κόσμος διχάστη-
κε καί, σὲ ἓνα βίαιο ἐπεισόδιο ποὺ προκάλε-
σαν οἱ φαυλοκράτες κατὰ τοῦ ἁγίου, τοῦ ἔ-
σχισαν τὸ πουκάμισο.

✓ Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς εἶχε ἀκόμη χάρισμα **προ-
φητικό**. Πολλὲς προβλέψεις του ἔχουν ἤδη
ἐπαληθεύσει καὶ ἄλλες περιμένουν τὴν ἐπα-

λήθει. Ἀπὸ ὅλες τὶς προφητεῖες τοῦ ἀναφέρω μία. Τὸ χωριὸ Τσιράκι - Γρεβενῶν μετωνομάστηκε σὲ «Ἅγιος Κοσμᾶς», πῆρε δηλαδὴ τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου, ἀπὸ τὴν ἀκόλουθη αἰτία. Μετὰ ἀπὸ ἓνα κήρυγμά του ἐκεῖ ὁ ἅγιος κάρφωσε μὲ τὸ χέρι του ἓνα σιδερένιο σταυρὸ σ' ἓνα δέντρο καὶ προφήτευσε ὅτι, ὅταν πέση τὸ δέντρο αὐτό, τότε θὰ ἔρθῃ μιὰ μεγάλη συμφορά. Καὶ ὄντως ὁ σταυρὸς ἐκεῖνος, ποὺ ἔμενε καρφωμένος πάνω στὸ δέντρο ἐπὶ 160 χρόνια, ἔπεσε – πότε· ὅταν τὸ 1941 κατέλαβαν τὴ χώρα μας τὰ γερμανικὰ στρατεύματα.

✓ Ἀγαποῦσε τὴν πατρίδα ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, γι' αὐτὸ τὸ κήρυγμά του ἦταν καὶ **πατριωτικό**. Ἀναφέρω μόνο ἓνα δεῖγμα τῆς ἀγάπης του στὴν πατρίδα. Ὅταν περιώδευσε τὴν Ἀλβανία, ἄκουσε τοὺς Ἕλληνες νὰ μιλᾶνε ἀρβανίτικα. Λυπήθηκε καὶ τοὺς εἶπε· «*Ὅποιος Χριστιανός, ἄνδρας ἢ γυναίκα, ὑπόσχεται μέσα εἰς τὸ σπίτι του νὰ μὴν κουβεντιάξῃ ἀρβανίτικα, ἄς σηκωθῇ ἀπάνω νὰ μοῦ τὸ εἰπῇ, καὶ ἐγὼ νὰ πάρω ὅλα του τὰ ἁμαρτήματα εἰς τὸν λαμόν, ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἐγεννήθη ἕως τώρα, καὶ νὰ βάλω καὶ ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς νὰ τὸν συγχωρήσουν καὶ νὰ λάβῃ μίαν συγχώρησιν, ὅπου ἂν ἔδινε χιλιάδες πουργιά, δὲν τὴν ἐματάβρισκε*» (ἔ.ἀ. 248).

✓ Τὸ κήρυγμα τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ ἦταν πάνω ἀπ' ὅλα καθαρὰ **ὀρθόδοξο**. Κανεὶς ἄλλος δὲν ἀγάπησε τὴν Ὀρθοδοξία ὅπως αὐτός. Παντοῦ κήρυττε Ὀρθοδοξία. Τὴν Ὀρθοδοξία θεωροῦσε ὡς τὸν ἀπλανῆ ὁδηγὸ τοῦ ἔθνους. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ αἰσθάνεται ἀποστροφή κατὰ τῶν αἱρέσεων. Πίστευε, ὅτι ὁ πάπας ἀποτελεῖ κίνδυνο, ὅτι εἶνε ὁ ἀντίχριστος. Ἄς εὐχαριστήσουμε τὸ Θεό, ἔλεγε, ποὺ δὲν ὑποταχθήκαμε στὸν πάπα· ἂν εἶχαμε ὑποταχθῆ σ' αὐτόν, δὲν θὰ ὑπῆρχε σήμερα ἔθνος ἑλληνικό. «*Διατί ἔφευγεν ὁ Θεὸς τὸν Τοῦρκον καὶ δὲν ἔφερε ἄλλο γένος; Διὰ ἰδικόν μας συμφέρον· διότι τὰ ἄλλα ἔθνη θὰ μᾶς ἔβλαπτον εἰς τὴν πίστιν, ὁ δὲ Τοῦρκος ἄσπρα ἅμα τοῦ δώσης, κάμνεις ὅ,τι θέλεις*» (ἔ.ἀ. σσ. 147-8). Μακριὰ ἀπὸ τὸν πάπα, ἔλεγε, καμμιά σχέσι μαζί του! Αὐτὰ ἔλεγε τότε. Τί θὰ ἔλεγε σήμερα, ἂν ἐρχόταν πάλι ἐδῶ; Θὰ διερρήγγυε, εἶμαι βέβαιος, τὰ ἱμάτιά του μὲ ὅσα συμβαίνουν τώρα, καὶ θὰ μᾶς ἐξώρκιζε νὰ μὴν ἔχουμε στὸν πάπα καμμιά ἐμπιστοσύνη, γιατί δὲν ἔχει ἀπομακρυνθῆ οὔτε στὸ ἐλάχιστο ἀπὸ τὶς πλάνες καὶ τὶς αἰρετικές δοξασίες του. Θέλω νὰ πιστεύω, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία μας δὲν θὰ λησμονήσῃ τὰ ἀθάνατα λόγια τοῦ ἁγίου αὐτοῦ ἱερομάρτυρος καὶ δὲν θὰ συνθηκολογήσῃ μὲ

τὸν παπισμό. Ἐμεῖς ὑποσχόμεθα ὅτι θὰ συνεχίσουμε τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας. Μένοντας σταθεροὶ ἐπάνω στὸ βράχο τῆς Ὀρθοδοξίας πιστεύουμε ὅτι προσφέρουμε τὴν σπουδαιότερη ὑπηρεσία στὸ γένος μας.

Αὐτὸ ἦταν, ἀγαπητοί μου, τὸ κήρυγμα τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ. Καὶ **τί ἀποτελέσματα εἶχε**; Μοναδικά. Ὅλοι μαζί οἱ σημερινοὶ ἱεροκήρυκες δὲν κάνουμε οὔτε τὸ νυχάκι του. Καὶ τί δὲν ἔκανε ὁ ῥακένδυτος ἐκεῖνος μαχητής! Νὰ μερικά ἀπὸ τὰ ἔργα του·

✓ Ἐνῶ δὲν ὑπῆρχαν **κολυμβήθρες** νὰ βαπτίζονται τὰ παιδιὰ, ἔπεισε τοὺς πλουσίους καὶ ἀγόρασαν 4.100 κολυμβήθρες.

✓ Ἐνῶ δὲν ὑπῆρχαν **σχολεῖα**, κατῶρθωσε νὰ ἰδρῶσῃ 1.115 κατώτερα καὶ 210 ἀνώτερα σχολεῖα· σὲ ἐποχή, δηλαδή, ποὺ ἐπικρατοῦσε τὸ σκοτάδι τῆς ἀμαθείας, ἔκανε ἔργο ἑνὸς ὑπουργείου Παιδείας. Καὶ μόνο αὐτά;

✓ **Ληστὲς** ἀπὸ τὰ βουνά, συγκινημένοι ἀπὸ τὰ λόγια του, ἔρχονταν κ' ἔσπαζαν μπροστά του τὰ φονικά του ὅπλα, **μετανοοῦσαν** καὶ στὸ ἔξῃς γίνονταν μαθηταί του.

✓ **Γυναῖκες** ποὺ ντύνονταν μὲ πολυτέλεια, ἐπηρεασμένες ἀπὸ τὴ διδασχὴ του, **θυσίαζαν τὰ κοσμήματα** καὶ ἄλλα χρυσαφικά τους, τοῦ τὰ παρέδιδαν, ἐκεῖνος τὰ πουλοῦσε, καὶ μὲ τὸ ἀντίτιμό τους ἀγόραζε δισκοπότηρα, ἄλλα ἱερά σκεύη, καὶ ἔχτιζε σχολεῖα.

✓ **Μαθηταί** τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ ἦταν **πολλοὶ ἥρωες τοῦ '21**, ὅπως· ὁ Σαμουήλ ποὺ ἀνετίναξε τὸ Κούγκι, ὁ νεομάρτυς Δημήτριος ὁ ἐκ Σαμαρίνης ποὺ τὸν ἔχτισαν ζωντανό, πολλοὶ ἄρματολοι καὶ κλέφτες ποὺ προσεύχονταν·

*«Βοήθη μας, ἄι - Γιώργη,
κ' ἐσύ, ἄγιε Κοσμᾶ,
νὰ πάρουμε τὴν Πόλι
καὶ τὴν Ἄγια - Σοφία».*

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ Βαλκάνια ὁ ἅγιος Κοσμᾶς εἶνε ἓνας **δεύτερος ἀπόστολος Παῦλος**. Θαυμαστὴ ἡ κλήσις στὸ ἀποστολικὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου, θαυμαστὴ καὶ τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ· ἐκεῖνος ἀπὸ διώκτης, αὐτὸς ἀπὸ ἀσκητής. Εἴκοσι χρόνια κήρυξε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἴκοσι καὶ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς. Τέσσερις περιοδεῖες ἔκανε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, τέσσερις καὶ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς. Μὲ μαρτύριο σφράγισε τὴ ζωὴ του ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μὲ μαρτύριο καὶ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς.

Γι' αὐτὸ ἡ μνήμη του φαῖδρύνει σήμερα τὰ πρόσωπα ὄλων μας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2218

Κυριακὴ Ι' Ματθαίου (Ματθ. 17,14-23)
25 Αὐγούστου 2019

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Κλωνισμένη πίστι - τσακισμένη ἠθικὴ

«ἽΩ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;» (Ματθ. 17,17)

Θὰ προσπαθήσω, ἀγαπητοί μου, ὅσο μπορῶ νὰ δώσω μιὰ ἐξήγησι στὸ σημερινὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο μὲ λίγα λόγια.

● Ὁ Χριστὸς βρισκόταν μὲ τοὺς τρεῖς πιὸ θερμούς καὶ ἀγαπημένους μαθητὰς του ἐπάνω στὸ ὄρος Θαβώρ. Ἐκεῖ ἔγινε ἡ ἔνδοξος Μεταμόρφωσίς του, τῆς ὁποίας τὴ μνήμη ἐορτάζουμε στὶς 6 Αὐγούστου. Ἄλλ' ἐνῶ ἐκεῖνος ἦταν ἐκεῖ μὲ τοὺς τρεῖς μαθητὰς, οἱ ἄλλοι ἐννέα μαθηταὶ ἔμειναν στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ μαζεύτηκε κόσμος καὶ κάποιος ταλαιπωρημένος **πατέρας ἔφερε τὸ παιδί του**, ποὺ ἦταν ἄρρωστο βαρειά, καὶ τοὺς ζήτησε νὰ τὸ θεραπεύσουν.

Τὸ παιδί **σεληνιαζόταν** ὅπως λέει τὸ εὐαγγέλιο (Ματθ. 17,15)· ἔπασχε δηλαδὴ ἀπὸ δαιμονικὲς προσβολές ποὺ συνδέονταν μὲ φάσεις τῆς σελήνης. Αἰτία τοῦ κακοῦ βέβαια δὲν ἦταν ἡ σελήνη· τίς δαιμονικὲς κρίσεις τίς προκαλοῦσε ὁ πονηρὸς σὲ συγκεκριμένους ἡμέρες, γιὰ νὰ θεωρηθῆ ὡς αἰτία τῆς ταλαιπωρίας τοῦ παιδιοῦ ἢ σελήνη, τὸ δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔτσι ἐμμέσως νὰ κατηγορηθῆ ὁ Θεός. Τὸ παιδί ἔπεφτε κάτω, χτυπιόταν μὲ ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα, ἔβγαζε φωνές ἄγριες, σπάραζε ὅπως τὸ ψάρι ὅταν τὸ βγάξῃ ὁ ψαράς ἀπὸ τὴ θάλασσα, ὑπέφερε φοβερά.

Ὁ πατέρας ὅπωςδήποτε θὰ τὸ πῆγε καὶ σὲ **γιατρούς**, μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ κάνουν καλά· θὰ μεταχειρίσθηκε ἀσφαλῶς καὶ **φάρμακα** διάφορα, μὰ δὲν ἔφεραν ἀποτέλεσμα· ἡ ἀσθένεια, ἢ μᾶλλον τὸ δαιμόνιο, δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ. Ὁ σατανᾶς εἶχε στήσει καλὰ τὴ φωλιά του μέσα στὸ σῶμα ἐκεῖνο καί, λὲς καὶ ἦταν ἰδιοκτήτης, δὲν ἐννοοῦσε νὰ τ' ἀφήσῃ. Ἀπελπισμένος μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ πατέρας ἀποφάσισε νὰ τὸ φέρῃ στὸ Χριστό. Βρίσκει τοὺς μαθητὰς καὶ τοὺς παρακαλεῖ νὰ τοῦ θεραπεύ-

σουν τὸ παιδί. Μὰ **οὔτε καὶ οἱ ἀπόστολοι** κατάφεραν νὰ νικήσουν τὸ δαιμόνιο. Ἡ ἀπελπισία τοῦ πατέρα κορυφώθηκε.

Πάνω στὴν ὥρα ἔρχεται ὁ **Χριστός**· καὶ τώρα ὅ,τι δὲν κατάφεραν νὰ κάνουν οἱ γιατροὶ καὶ τὰ φάρμακα, ὅ,τι δὲν μπόρεσαν οὔτε οἱ ἀπόστολοι, θὰ τὸ κάνῃ ἐκεῖνος. Γιατὶ αὐτὸς εἶνε ὁ παντοδύναμος γιατρός, ποὺ χωρὶς φάρμακα, χωρὶς κλινικὲς καὶ ἔξοδα, θεραπεύει τὸν ἄνθρωπο πλήρως, ψυχικῶς καὶ σωματικῶς.

Ἄλλὰ γιὰ νὰ κάνῃ τὴ θεραπεία ὁ Χριστὸς θέλει κάτι. Τί ζητάει; ὄχι χρήματα, οὔτε κάτι ἄλλο παρόμοιο, ἀλλὰ τί· **πίστι!** Ὁ Χριστὸς μας εἶνε πλούσιος, γεμᾶτος **δῶρα**. Γιὰ νὰ πάρῃς ὅμως κάτι ἀπὸ τὰ δῶρα του, πρέπει ν' ἀπλώσῃς κ' ἐσὺ τὸ χέρι σου· καὶ «χέρι» εἶνε ἡ πίστι· μ' αὐτὴν μπορούμε νὰ πάρουμε ὅ,τι ἔχουμε ἀνάγκη. Στὸν πατέρα τοῦ δαιμονιζομένου παιδιοῦ δὲν ὑπῆρχε δυστυχῶς δυνατὴ πίστι. Καὶ μόνο σ' αὐτόν; Οὔτε καὶ στοὺς παρισταμένους ἐκεῖ ἀκροατὰς. Ἀφήνω τοὺς ἄλλους, τοὺς ἐχθρούς, γραμματεῖς καὶ φαρισαίους· αὐτοὶ ὄχι μόνο δὲν πίστευαν, ἀλλὰ ζητοῦσαν καὶ νὰ δηλητηριάσουν ὅλους τοὺς ἄλλους, νὰ κλονίσουν τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ ὅτι ὁ Ναζωραῖος εἶνε ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ· ζητοῦσαν νὰ ἐξοντώσουν τὸ Χριστό.

Στὸ σύνολο λοιπὸν τοῦ πλήθους ἐκεῖνου, ποὺ εἶχε μαζευτῆ ἐκεῖ, **δὲν ὑπῆρχε ἡ πίστι** ποὺ ζητάει ὁ Θεός. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς, βλέποντας τοὺς συγκεντρωμένους καὶ γνωρίζοντας τὸ φρόνημά τους, ὑψώνει φωνὴ καὶ τοὺς ἐλέγχει· «ἽΩ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;» (Ματθ. 17,17). Πόσο δίκιο εἶχε! Τρία χρόνια δίδασκε, θαύματα πρωτάκουστα εἶχε δεῖξει, μὰ αὐτοὶ ἀκόμη δὲν τὸν πίστευαν πλήρως.

● Μοῦ φαίνεται ὅμως, ἀδελφοί μου, ὅτι, ἂν ὁ Χριστὸς ἐρχόταν πάλι σήμερα κ' ἐπιθεωροῦ-

σε τώρα τὴ δική μας ζωὴ, τὸν ἴδιο ἔλεγχον θὰ ἔκανε, τὰ ἴδια λόγια θὰ ἔλεγε. **Εἴμαστε κ' ἐμεῖς** σήμερα, ὅπως ἐκεῖνοι τότε, «γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη».

✓ **Εἴμαστε ἄπιστοι.** Δὲν πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι. Σὲ λίγες ψυχὲς τὸ καντήλι τῆς πίστεως διατηρεῖται ἀκόμη ἀναμμένο. Οἱ πολλοὶ πιστεύουν ὅ,τι ἐπιβάλλει ἢ κοινὴ γνώμη μὲ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει, ὅ,τι γράφουν οἱ ἐφημερίδες, ὅχι αὐτὰ ποὺ γράφει τὸ Εὐαγγέλιο. Γι' αὐτὸ καὶ ἐπικρατεῖ σὲ μεγάλο βαθμὸ πλάνη. Ἡ Ἐκκλησία, λένε, εἶνε ἀχρηστή, δὲν μᾶς χρειάζεται!... Δὲν πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει Θεὸς ποὺ θὰ μᾶς κρίνει, μέλλουσα ζωὴ, παράδεισος, κόλασι. Ποιὸς τὴν εἶδε, σοῦ λένε, τὴν ψυχὴ; δὲν ὑπάρχει... Μὰ τότε τί ὑπάρχει; μόνο μιὰ κοιλιὰ, ποὺ πρέπει κάθε τόσο νὰ τὴ γεμίζουμε; Γι' αὐτὸ καταντήσαμε σὰν τὰ ζῶα, ποὺ ὅταν φᾶνε τὸ σανὸ τους τότε μόνο μένουν εὐχαριστημένα. Θεὸς, σοῦ λένε, δὲν ὑπάρχει... Λοιπὸν τί ὑπάρχει; Τὸ χρῆμα· ἄς ἔχω ἐγὼ χρῆμα, σοῦ λέει, καὶ κάνω ὅ,τι θέλω... Πιστεύει δηλαδὴ στὸ χρῆμα, δὲν πιστεύει στὸ Θεό.

Οἱ ιδέες αὐτὲς εἶνε σατανικὲς· μόλυναν τὴν πατρίδα, κλόνησαν τὴν πίστι τοῦ λαοῦ. Ποῦ εἶνε ἡ εὐλάβεια τῶν περασμένων γενεῶν, ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη, ἡ εὐσπλαχνία, ἡ ἀλληλοβοήθεια, ἡ προσευχή, ὁ ἐκκλησιασμός;... Ἄφησαμε τοὺς κλέφτες καὶ μᾶς πῆραν τὴν «ψυχὴ», τὸ πολυτιμότερο πρᾶγμα ποὺ εἶχαμε, τὴν πίστι μας. Καὶ χωρὶς πίστι ὁ ἄνθρωπος βαδίζει σὰν τυφλὸς μέσ' στὰ σκοτάδια...

✓ **Εἴμαστε καὶ διεστραμμένοι - διεφθαρμένοι.** Ἄφοῦ χάσαμε τὴν πίστι, ἐπόμενο ἦταν νὰ χάσουμε καὶ τὴν ἠθική μας. Ἐκεῖνος ποὺ ἔχασε τὰ μάτια του χάνει καὶ τὸ δρόμο του. Ὡ πόσο ἄλλαξε ἡ κοινωνία μας! **Διαφθορὰ** στὰ σπίτια, στὰ σχολεῖα, στὴν ἀγορὰ, στὴ ζωὴ. Διαφθορὰ σὲ ἄντρες - γυναῖκες, γέροντες - νέους, ἀκόμα καὶ σὲ μικρὰ παιδιὰ· ἀκοῦς μικρὸ παιδί καὶ βαστημᾶ τὰ θεῖα! βλέπεις παιδιὰ νὰ μὴ σέβωνται τοὺς μεγαλύτερους. Ἡ γυναῖκα ἀτιμάζει τὸν ἄντρα της, ὁ ἄντρας ἀπατᾶ τὴ γυναῖκα του, ἀλλάζουν σύζυγο ὅπως ἀλλάζουν ἔνδυμα. Ὁ ἕνας ζητάει νὰ ἐξοντώσῃ τὸν ἄλλο. Ἀλήθεια μὴν περιμένεις· ζοῦμε μέσα στὸ ψέμα.

Πρὸ ἡμερῶν κάποιος δικαστικὸς μοῦ ἔλεγε μὲ θλίψι· –Πρέπει νὰ κλείσουν τὰ **δικαστήρια**. –Γιατί; τὸν ἐρωτῶ. –Δὲν λένε ἀλήθεια οἱ ἄνθρωποι· ἀπὸ τοὺς 100 ποὺ καταθέτουν ζήτημα ἂν οἱ 10 ἀληθεύουν, οἱ ἄλλοι ψεύδονται... Ἐκεῖ φτάσαμε· ἀπλώνει ὁ ἄλλος φαρδὺ - πλατὺ τὸ χέρι του ἐπάνω στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο καὶ παίρνει ψεύτικο ὄρκο.

Ἄσμη ἀποσυνθέσεως! Ἀπὸ τοὺς 100 νέους οἱ 75 ἔχουν μολυνθῆ· τοὺς σάπισε ἡ ἁμαρτία. Ἡ οἰκογένεια διαλύεται· οἱ μητροπόλεις ὑπογράφουν καθημερινῶς διαζύγια καὶ οἱ δικηγόροι ἔχουν χρυσὲς δουλειές· ζεύγη ἀστεφάνωτα ὑπάρχουν σὲ κάθε μέρος. «Καλλιτέχνιδες» τρέχουν τὴ νύχτα ἀπὸ πόλι σὲ πόλι καὶ ἀπὸ κέντρο σὲ κέντρο, γιὰ νὰ σκορπίσουν τὸ μόλυσμα τῆς σαρκικῆς ἀκαθαρσίας.

Ἄχ! κάποτε ἡ πατρίδα μας ἦταν μιὰ ἀμόλυνη παρθένος, ἓνα **δέντρο** ποὺ ὕψωνε ὁλόισια τὴν κορυφή του στὸν οὐρανό· τώρα **μολύνθηκε**, ὁ κορμὸς του στράβωσε, τὰ κλαδιά του γύρισαν πρὸς τὰ κάτω, εἶνε σκυμμένα πάνω στὴν κοπριὰ τῆς ἁμαρτίας...

● **Εἴμαστε λοιπὸν μιὰ «γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη».** Δὲν ἀρκεῖ ὁμως μόνο νὰ τὸ ὁμολογοῦμε· πρέπει καὶ νὰ φροντίσουμε **νὰ γίνουμε πάλι μιὰ γενεὰ πιστὴ καὶ καθαρὴ**, ὅπως ἦταν οἱ προπάτορές μας. Ὁ ἄρρωστος δὲν ἀρκεῖ νὰ παραδέχεται ὅτι εἶνε ἄρρωστος· πρέπει καὶ νὰ τρέξῃ στὸ γιατρό, νὰ πάρῃ φάρμακα, νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν δίαιτα, γιὰ νὰ γίνῃ καλά.

Ἐμεῖς τί νὰ κάνουμε, ἀγαπητοί μου;

Τὸ πρῶτο ποὺ χρειάζεται εἶνε, νὰ κλείσουμε τὰ αὐτιά τῆς ψυχῆς στὶς φωνὲς τῆς ἀπιστίας. **Μὴν ἀκοῦτε τί λένε οἱ ἄπιστοι.** Αὐτοὶ εἶνε σὰν τοὺς δαιμονισμένους· ἔχουν ρίξει τὸν ἑαυτὸ τους στὴ φωτιὰ τοῦ διαβόλου, καὶ θέλουν νὰ ρίξουν καὶ ἄλλους ἐκεῖ.

Ἐπειτα πρέπει νὰ πλησιάσουμε τὸ Χριστό, νὰ γονατίσουμε μπροστά του ὅπως ὁ πατέρας τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ καὶ μὲ πίστι καὶ πόνο νὰ τοῦ ποῦμε· Κύριε, **ἁμαρτήσαμε**, σ' ἐγκαταλείψαμε. Ἄφησαμε τὴν ἀγία σου Ἐκκλησία καὶ τρέξαμε ἐκεῖ ποὺ μᾶς καλεῖ μὲ τὰ ἀπατηλὰ τραγούδια τοῦ ὁ σατανᾶς. Καὶ δὲς μας ποῦ καταντήσαμε· χάσαμε τὴ μεγάλη κληρονομία τῶν πατέρων μας· καὶ τώρα, χωρὶς πίστι, χωρὶς ἠθική, σὰν τυφλοὶ καὶ ψωμοζῆτες, γυρίζουμε ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἀλλὰ ἤδη **μετανοοῦμε**. Θέλουμε νὰ ζήσουμε ὅπως οἱ πατέρες μας. Δὸς μας, σὲ παρακαλοῦμε, τὴν πίστι τὴ μεγάλη. Μόνο μ' αὐτὴν μποροῦμε νὰ τινάξουμε στὸν ἀέρα τὰ κάστρα τοῦ διαβόλου, νὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐλεύθεροι θὰ βαδίσουμε τὸν ὠραῖο δρόμο τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ νὰ γίνουμε πάλι μιὰ γενεὰ εὐσεβῆς, ὑπόδειγμα στὸν κόσμον. Χριστέ, βοήθησέ μας γιὰ νὰ ξημερώσῃ πάλι μεγάλη ἡμέρα στὸ ἔθνος μας. **Δὸς μας, Κύριε, πίστι ν' ἀνορθωθοῦμε!**

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2219	Κυριακὴ Ι' Ματθαίου 25 Αὐγούστου 2019 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Νὰ καταργηθῆ ὁ ὄρκος

Πρὸ καιροῦ εἶχα λάβει μία ἐπιστολὴ **διανοουμένου Χριστιανοῦ**, μὲ τὴν ὁποία ἐφιστοῦσε τὴν προσοχὴ στὸ ζήτημα τοῦ ὄρκου. Ἡ πολιτεία, μοῦ ἔγραφε, ἐπιβάλλει συχνὰ τὸν ὄρκο, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία κάνει καλὰ πού τὸ ἀνέχεται καὶ μάλιστα παρίσταται κάποτε τὴν ὥρα ἐκείνη μὲ ἐκπρόσωπό της;

Σκεπτόμουν ν' ἀπαντήσω, ἀλλὰ μὲ πρόλαβε καὶ **ἔδωσε τὴν καλύτερη ἀπάντησι μία μοναχὴ, ἡ Ἐπιστῆμη Καρκαντζῆ**. Τὸ δικαστήριό τὴν κάλεσε νὰ δώσῃ ἔνορκη κατάθεσι ἐμπρὸς στὸ ἀκροατήριό γιὰ μία πολύκροτη ὑπόθεσι, αὐτὴ ἀρνήθηκε ἐπικαλουμένη τὸν λόγο τοῦ Κυρίου στὸ Εὐαγγέλιο πού ἀπαγορεύει τὸν ὄρκο (βλ. Ματθ. 5,34), καὶ παρ' ὅλη τὴν ἐπιμονὴ τῶν δικαστῶν δὲν πειθάρχησε, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καταδικασθῆ σὲ φυλάκισι 6 μηνῶν. Θλιβερὸ γεγονός· ἐνῶ χιλιάδες ψευδομάρτυρες περπατοῦν ἐλεύθεροι, μία μοναχὴ νὰ εἶνε φυλακισμένη γιὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως! Ἡ **ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως** κατὰ τὸ Σύνταγμα εἶνε ἀπαραβίαστη, πῶς ὅμως ἐδῶ ἡ ἔκφρασί της τιμωρεῖται μὲ φυλάκισι; Ἐδῶ ὁ ὄρκος πού ἐπιβάλλει ἡ πολιτεία εἶνε ἄρνησις καὶ καταπάτησις τοῦ εὐαγγελικοῦ νόμου.

«Ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ», ὥρισε ὁ Κύριος (ἐ.ἀ. 22,21) καὶ ἂν θέλουμε νὰ εἶμαστε Χριστιανοί, πρέπει ἡ ζωὴ μας νὰ ρυθμίζεται ἀπὸ τὰ λόγια του. Ἄς τὸν ἀτενίσουμε στὸ Γολγοθᾶ μὲ τὸ ἀγκάθινο στεφάνι καὶ ἄς τὸν ρωτήσουμε· **–Εἶνε, Κύριε, σύμφωνο μὲ τὸ θέλημά σου νὰ μᾶς πιέζουν νὰ ὀρκιζώμαστε;** νὰ ἔχουν τὸ Εὐαγγέλιο ὄχι σὰν σωσίβιο σωτηρίας ἀλλὰ θηλειὰ στὸ λαιμό μας; αὐτὴ εἶνε ἡ ἀποστολὴ τοῦ Εὐαγγελίου σου; Καὶ **ὁ Κύριος** ἀνοίγει τὸ Εὐαγγέλιό, πού μένει κατάκλειστο ἐκεῖ στὴν ἔδρα τῶν δικαστῶν, κι ἀκούγεται ἡ φωνὴ του· **«Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, Οὐκ ἐπιορκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὄρκους σου. Ἐγὼ δὲ**

λέγω ὑμῖν μὴ ὀμόσαι ὅλως... Ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ ναί, οὐ οὐ· τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν» (ἐ.ἀ. 5,33-37).

Καθαρὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, καθαρὰ καὶ τὰ λόγια τοῦ **ἀδελφοθέου Ἰακώβου**· **«Πρὸ πάντων δέ, ἀδελφοί μου, μὴ ὀμνύετε μήτε τὸν οὐρανὸν μήτε τὴν γῆν μήτε ἄλλον τινὰ ὄρκον· ἦτω δὲ ὑμῶν τὸ ναὶ ναί, καὶ τὸ οὐ οὐ, ἵνα μὴ εἰς ὑπόκρισιν πέσητε»** (Ἰακ. 5,12).

Σύμφωνοι μ' αὐτὰ εἶνε καὶ οἱ μεγάλοι **πατέρες τῆς Ἐκκλησίας**. Ὁ **μέγας Βασίλειος** στὸν 29ο κανόνα τοῦ λέει, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ὄρκου εἶνε λυμένο ὀριστικά· **«ἅπαξ ὁ ὄρκος ἀπηγόρευται»**. Καὶ στὸ ἔργο του *Πρὸς τοὺς νέους...* ἀναφέρει τὸ παράδειγμα τοῦ Κλεινία, μαθητοῦ τοῦ Πυθαγόρα, πού προτίμησε στὸ δικαστήριό νὰ ὑποστῆ ζημιὰ τριῶν ταλάντων (1.000 περίπου σημερινῶν χρυσῶν λιρῶν) παρὰ νὰ δώσῃ ὄρκο (Migne 31,577A-B). Ὁ ἅγιος **Γρηγόριος ὁ θεολόγος** λέει **«ὄρκους κάκιστον διδόναι καὶ λαμβάνειν»** (Migne 37,922), μεγάλη ἁμαρτία νὰ ὀρκίζεσαι ἀλλὰ καὶ τὸ ν' ἀναγκάζῃς ἄλλους νὰ ὀρκίζονται. Πιστευτὸς γίνεσαι ὄχι ὅταν ὀρκίζεσαι ἀλλ' ὅταν ζῆς ἐνάρετα· τότε ὁ λόγος σου εἶνε συμβόλαιο! Καὶ ὁ **ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος** λέει· Ὅπως εἶνε ἐντολὴ τοῦ Κυρίου τὰ **«Μὴ φονεύσης», «Μὴ κλέψης»** κ.τ.λ., ἔτσι εἶνε καὶ τὸ **«Μὴ ὀρκίζεσαι»**. Κι οὔτε ν' ἀναγκάζῃς ἄλλον νὰ ὀρκίζεται· **«ἂν μὲν πιστεύῃς ὅτι ὁ ἄνθρωπος λέει ἀλήθεια, μὴ τὸν βάλῃς νὰ σοῦ ὀρκιστῆ· ἂν πάλι ξέρῃς ὅτι λέει ψέματα, μὴ τὸν ἀναγκάσῃς νὰ καταπατῆ τὸν ὄρκο του»** (Migne 49,161). Ὅποιος θέλει ἄς μελετήσῃ τὶς ὁμιλίαι εἰς Ἀνδριάντας (βλ. Migne 49,15-222).

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὑποστηρικτὰς τοῦ ὄρκου βρίσκουν **χωρῖα τῆς ἁγίας Γραφῆς** πού λένε ὅτι ὁ Θεὸς ὀρκίστηκε (βλ. π.χ. Λουκ. 1,73. Γέν. 22,16. Πράξ. 2,30. Ψαλμ. 88,4-5. Ἐβρ. 3,11,18· 6,13· 7,21. Δευτ. 10,11 κ.ἀ.). Ἄλλ' ὅπως ὀρθὰ ἐρμήνευσαν τὰ χωρῖα αὐτὰ οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα ὁ ἱερός Χρυσόστομος, δὲν πρόκειται ἐκεῖ περὶ ὄρκου· πρόκειται γιὰ

έκφράσεις άνθρωποπαθείς. “Όπως π.χ. όταν λέει η Γραφή ότι ο Θεός «θύμωσε», ή έκφρασι αυτή δεν σημαίνει πάθος θυμού αλλά δείχνει την τιμωρητική του ενέργεια, έτσι και ή έκφρασι «ώρکیστηκε ο Θεός» σημαίνει όχι ὄρκο, γιατί ο Θεός δεν ὄρкіζεται, αλλά την βεβαία πραγματοποίησι του λόγου που εἶπε. Καί ὁ μέγας Ἀθανάσιος λέει, ὅτι «ὄρκος» του Θεοῦ σημαίνει ἀξίόπιστος λόγος του (βλ. Migne 28,15-193a).

Κατὰ τις γραπτές λοιπὸν πηγές του Χριστιανισμοῦ ὁ ὄρκος ἀπαγορεύεται. “Όπως λέει συνοπτικά κάποιος ἱερός πατήρ, «τὸ ὀμνύειν οὐκ ἔστιν ὠφέλιμον, ἀλλὰ καὶ σφόδρα βλαβερὸν καὶ ἐπάρατον καὶ ἐβδελυγμένον» (Migne 96,221b).

Γι’ αὐτὸ στὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας οἱ ὀρθόδοξοι ἀπέφευγαν τὰ πολιτικά δικαστήρια· θεωροῦσαν τὸν ὄρκο **μεγάλη ἁμαρτία, κάτι σὰν τὸν φόνο.** Ἐπειτα ἦρθαν οἱ Βαυαροὶ ποὺ ἀπεχθάνονταν τὴν Ὀρθόδοξο πίστι καὶ ἐπέβαλλαν τὸν ὄρκο. Ὁ Παπουλάκος τὸ καυτηρίαζε αὐτό. Στὴν ἀρχὴ σημειώθηκαν ἐπεισόδια, ἀλλὰ σὲ λίγο ἔπεσε σιγὴ θανάτου.

Στις ἡμέρες μας πήραμε κατήφορο καὶ πᾶμε γιὰ τὸ ναδὶρ τοῦ ἄδου. Ὁ ὄρκος εἶνε στὴν ἡμερησία διάταξι. Ὁρκίζει ὁ ἀστυνόμος, ὁ ἀγρονόμος, ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ ἀνακριτής, ὁ ἀξιωματικὸς στὸ στρατὸ ξηρᾶς θαλάσσης καὶ ἀέρος, ὁ ἐπιθεωρητής. Στὰ μέσα τοῦ 20οῦ αἰῶνος (1952), ἀπὸ δουλικὴ συμμόρφωσι μὲ τὴν κοσμικὴ πρακτικὴ, ἀκόμη καὶ ἐπίσκοπος μὲ ἐντολὴ τῆς Ἱ. Συνόδου ὠρκίσε κατὰ τὴν διεξαγωγὴ ἀνακρίσεων 100 περίπου ἄτομα! **“Όλοι κρατοῦν ἓνα Εὐαγγέλιο καὶ γιὰ ψύλλου πῆδημα, γιὰ μιὰ ὀκᾶ χόρτα, ὀρκίζουιν.** Χιλιάδες ὄρκοι κάθε μέρα. Καὶ κανεὶς δὲν τρέμει· **ἀναισθησία!** Φρῖξον ἥλιε, ἀναστέναξον γῆ!

Καὶ τ’ ἀποτελέσματα; Ἡ πολυορκία ἔφερε ψευδορκία, ἐπιορκία, ἀθεία, ἀπιστία. Μεγάλο ποσοστὸ μαρτύρων ψευδορκεῖ. Λόγω τῆς ψευδορκίας **κλονίζεται ὁ θεσμὸς τῆς δικαιοσύνης.** Τί νὰ σοῦ κάνη καὶ ὁ πιὸ εὐσυνείδητος δικαστής; ἓνα τοῦ μένει, νὰ παραιτηθῆ.

Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν οἱ ὄρκοι στὰ τόσα δικαστήρια, προστέθηκαν καὶ οἱ ὄρκοι κατὰ τὴν **ἀνάληψι ὑπηρεσίας.** “Όρκο δίνει ὁ κλητήρας, ὁ ἀγροφύλακας, ὁ φοιτητής, ὁ στρατιώτης, ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ὑπάλληλος, ὁ βουλευτής, ὁ ὑπουργός, ὁ πρωθυπουργός, ὁ ἀνώτατος ἄρχων τῆς πολιτείας. “Όρκο δίνουν στὸ πολίτευμα ὄλοι μαζί οἱ ὑπάλληλοι· καὶ ἂν ἀλλάξη τὸ πολίτευμα καὶ ψηφιστῆ νέο σύνταγμα, νέοι ὄρκοι. Βροχὴ ὄρκων, ποὺ πέφτουν ὅπως οἱ διὰττοντες ἀστέρες ἐν καιρῷ θερινῆς νυκτός.

Ἀμφιβάλλω ἂν ὑπάρχη στὴν οἰκουμένη ἄλλος λαὸς νὰ κάνη τέτοια χρῆσι - κατάχρησι ὄρκου.

Ἐχομε εὐθύνη ὄλοι. **Ἡ εὐθύνη τῆς ἐπισήμου ἐκκλησίας** ἰδιαίτερος εἶνε μεγάλη. Ἄν καταπιανόταν μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ μάθαινε ἀνατριχιαστικὲς λεπτομέρειες ψευδομαρτυριῶν, ποὺ κάνουν ἀθῶους νὰ σαπίζουν στὴ φυλακὴ καὶ τὸ κύμα τοῦ ψεύδους νὰ πλημμυρίζη τὸν τόπο, θὰ αἰσθανόταν ὀδύνη γιὰ τὸ κατάντημα τοῦ λαοῦ καὶ θὰ ἐπανελάμβανε τὴ φωνὴ τοῦ προφήτου Ὡσηέ· *«Ἀρὰ καὶ ψεῦδος καὶ φόβος καὶ κλοπὴ καὶ μοιχεία κέχεται ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ αἵματα ἐφ’ αἵμασι μίσγουσι...»* (Ἦσ. 4,2-3).

Ἄν ἡ Ἐκκλησία ἤθελε **νὰ μῆ μπροστὰ σὲ ἄγῶνα** κατὰ τοῦ ὄρκου, θὰ ἔκανε τὰ ἔξης.

✓ Ἐπὶ μία ἑβδομάδα νὰ χτυποῦν **πένθιμα οἱ καμπάνες** κάθε ναοῦ καὶ μοναστηριοῦ. Κι ὅταν ὁ κόσμος θὰ ρωτᾶ, γιατί; νὰ δίδεται ἀπάντησις· διότι ἐπὶ χρόνια τώρα οἱ νεώτεροι Ἕλληνες καταπατοῦμε τὸ νόμο τοῦ Εὐαγγελίου, μολύναμε τὴν πατρίδα κ’ ἔχει ἀνάγκη ἐξαγνισμοῦ. “Όσοι ὠρκίστηκαν εἶνε ἄταφοι νεκροί.

✓ Ἀπὸ ἐπισκόπους καὶ κήρυκες **ν’ ἀκουστῆ ζωηρὰ ἡ πατερικὴ διδαχὴ** ὅτι ὁ ὄρκος ἀπαγορεύεται, ἡ παράβασι τῆς ἐντολῆς αὐτῆς τοῦ Κυρίου θὰ συνεπάγεται ἀποκλεισμὸ ἀπὸ τὴ θεία κοινωνία, κι ὅσοι ἐπιβάλλουν τὸν ὄρκο, ἐπειδὴ καταπιέζουν τὴ θρησκευτικὴ συνείδησι, ὅσο ψηλὰ κι ἂν στέκωνται, θὰ βρίσκουν κλειστὴ τὴν θύρα τῆς Ἐκκλησίας σὲ ἐπίσημες ἡμέρες.

✓ **Σὲ καμμιά ὀρκωμοσία** ὑπαλλήλου, οὔτε καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος, **δὲν θὰ παρίσταται ἡ ἐκκλησία·** ἡ πολιτεία ἄς σκεφθῆ μὲ ποιὸ τρόπο ὁ ὑπάλληλος θὰ βεβαιώνη τὸ κράτος ὅτι θὰ ἐκτελῆ πιστὰ τὰ καθήκοντά του, καὶ ἄς βρῆ νέο τύπο καὶ τρόπο βεβαιώσεως τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων στὰ δικαστήρια.

Ἄλλ’ ἐὰν ἡ ἐπίσημος ἐκκλησία δὲν ἔχη ἀνδρεῖο φρόνημα καὶ δὲν θέλῃ τέτοιο ἀγῶνα, δὲν ὑπάρχουν **ἔστω λίγοι Χριστιανοὶ** νὰ τηρήσουν ἀποφασιστικὰ τὸ νόμο τοῦ Κυρίου; Ἄν ὑπάρχουν, ἄς εἶνε ἔτοιμοι· καὶ ἂν κληθοῦν νὰ ὀρκιστοῦν, ἄς ποῦν· Δὲν ὀρκίζομαι, κ. πρόεδρε· τὸ Εὐαγγέλιο μοῦ τὸ ἀπαγορεύει καὶ γιὰ λόγους συνειδήσεως δὲν μπορῶ· πῶς θέλετε νὰ παραβῶ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου;

Μεγάλη ἁμαρτία, ἀγαπητοί μου, ὁ ὄρκος. Τὸ δρεπάνι τῆς θείας ὀργῆς, κατὰ τὸν προφήτη Ζαχαρία (5,2-3), ἀπειλεῖ τοὺς παρανόμους. Ποιὸς θὰ σώσῃ αὐτὸ τὸ λαὸ; Μόνον ἡ νινευιτικὴ μετάνοια. Ἄς ἀρχίσῃ ἡ μάχη κατὰ τοῦ ὄρκου, κ’ εὐλογημένος ὅποιος κάνη τὴν ἀρχή.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Περιληπτικὴ μεταφορὰ μὲ μεταγλώττισι στὴν ὀμιλουμένη σήμερα ἄρθρου, ποὺ δημοσιεύθηκε δις στὸ περιοδικὸ «Χριστιανικὴ Σπίθα» (φ. 140/1953 & 486/1992), καὶ περιελήφθη μὲ προσθήκη ὀρισμένων ὑποσημειώσεων στὰ βιβλία *Σημεῖα τῶν καιρῶν* (Ἀθήναι 1953 & 1993², σσ. 164-176) καὶ *Νὰ καταργηθῆ ὁ ὄρκος* (Ἀθήναι 1993, σσ. 49-69). 20-7-2019.